



Antonius Martinus Plomščak

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 11

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINZGAR!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z različnimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z različnimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

VI. zvezek: Povest o dekletu,
Gostač Matevž, Mirna pota in
več drugih povesti — £ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštnino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI
6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

VSE ODDANE!

Celovških mohorskih
knjig, ki nam jih je pu-
stil dr. Mikula, nimamo
več pri MISLIH. Vse so
šle!

Ima pa še nekaj kolek-
cij teh knjig p. Bazilij v
Melbournu. Kdor jih še
hoče imeti, na mu piše in
priloži en funt za knjige,
2 šilinga za poštnino.

Naslov:
Rev. Basil Valentin
19 A'Beckett St.,
KEW, Vic.

"MISLI"

ZEMLJIŠČA OB MORJU na South Coast

od £ 145 dalje na petletna odplačila.

Idealna očiščena zemljišča, varna obala za plavanje,
odličen ribolov, plodna zemlja

Nova naselja, dobra priložnost za majhne investicije.

Za podrobna pojasnila telefonirajte: J. Klemenčič, 929-456
ali 511-194 ali pišite na:

WILLMORE AND RANDELL PTY. LTD.

575 King St., Newtown, Sydney. J. Klemenčič, 513-655

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlžno delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kociprov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča.

Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki
MISLI. — £ 1-0-0

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZPODKOPANA CESTA, druga zelo priljubljena
Jalnova povest, cena: šil. 10-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Manserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.
Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

H E P I G A, vesela povesti o gorenjski papigi, iz-
dala Slov. Kulturna Akcija — £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.



CERKEV NI MIRNO STALA OB STRANI

Papež Janez XXIII.

VESOLJNI CERKVENI ZBORI SE VEDNO vrše v povezanosti med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Zato izžarevajo po vsem svetu resnico in pravilno vodstvo skozi življenje za poedince, za družino, za družbo.

Tudi po sedanjem vesoljnem zboru bo Cerkev povečala svoje duhovno bogastvo in zrla neustraheno v bodočnost. Vemo, da so ljudje, ki napovedujejo propad človeštva. Nočemo jih poslušati, ne strinjamo se z njimi.

V današnjem novem načinu medsebojnih človeških odnosov kaj lahko prepoznamo načrt božje Previdnosti, ki vse tako vodi, da se končno pokaže dobro za Cerkev marsikaj takega, kar so sprva smatrali za slabo. Oglejmo današnji svet okoli sebe. Ves je razburkan, zagledan v politiko in gospodarske zadeve, ne najde časa za kaj duhovnega. In vendar ima današnji svetovni položaj vsaj eno prednost: Odpravil je neštevilne ovire, ki so v prejšnjih časih obremenjevale svobodno delo Cerkve. Zgodovina dokazuje, kako se je mnogo vesoljnih zborov vršilo v najtežjih okoliščinah zaradi nedovoljenih posegov civilnih oblasti v cerkvene zadeve.

Cerkev se ne bo ločila od zaklada resnice, ki jo je podedovala od svojih očetov, mora pa istočasno gledati na sedanost in se ozirati na nove pogoje in oblike življenja v modernem svetu, ka-

koršni pač so. In v teh pogojih išče novih potov za versko in katoliško apostolstvo.

Zato Cerkev nikoli ni mirno stala ob strani, ko je človeški duh prihajal do novih in novih odkritij. Opazovala je vsa dogajanja in vedno opazovala človeštvo, naj preko vseh vidnih stvari obrača oči k Bogu, viru vse modrosti in vse lepote. Človek naj ne pozablja nikoli, da poleg besed: "Podvrzi si zemljo in ji gospoduj" veljajo tudi one: "Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi!"

Cerkev je vedno nasprotovala zmotam. Mnogokrat jih je obsodila z veliko strogostjo. V naših časih pa Kristusova nevesta rajši namesto strogosti uporablja pomilovanje. Zmot in napačnih mnenj tudi danes ne manjka. Ponavljajo se stare, nastajajo nove. Svet pa sam vedno bolj uvideva in spoznava, kako pogubni rezultati prihajajo od namernega širjenja zmot in krivih nauk. Danes ljudje že sami obsojajo zaničevanje Boga in njegovih zakonov. Obsojajo preveliko zaupanje v napredek tehnike, iskanje golega osebnega ugodja, oboroženega nasilja in politično nadvlado.

V takih okoliščinah se hoče katoliška Cerkev s tem vesoljnim zborom nanovo predstaviti svetu kot ljubezniva mati vsem. Tudi tistim, ki so ločeni od nje. Nič manj onim, ki še vedno vztrajajo v nekriščanskih verah. Vsi smo odrešeni s Krvjo Kristusovo.



Teh imen lanska
matica še ni imela . . .
Naj po božjem
usmiljenju počivajo
v miru!

BELAK Rudi, 26 let, oženjen, s Kapelskega vrha pri Radencih, umrl v avtomobilski nezgodi v Sydneyu 23. avgusta 1962. Zapustil ženo Zorko.

BRESCHNIK Mihael, 54 let, nekje od Celja, oženjen, umrl nenadoma v Melbournu 8. septembra 1962.

CEJ Elizabeta, poročena, doma od Bovca, umrla v Sydneyu 6. julija po daljši bolezni. Zapustila moža Jožeta ter odraslega sina in hčer.

CUZZOLIN Franc, 38 let, od Trsta, poročen, umrl pod vlakom 24. okt. 1962. Pogreb v domovini.

FABČIČ, sestra Baptista, 62 let, nuna Klavejeve družbe, doma iz Podnanosa, umrla v Melbournu za rakom 9. sept., pokopana 12. sept.

LAVRENČIČ Elka, samska, 22 let, od Kobari-
da, umrla po daljši bolezni v Adelaidi 26. junija. Zapustila mater in dva brata.

LUDVIK Slavko, 37 let, poročen, doma iz Ba-
ča, umrl v Melbournu 13. oktobra 1961. Zapustil ženo Ivanko in hčerke Lidijo.

MEJAČ Janez, 20 let, samec, od Sv. Jakoba ob Savi, umrl v avtomobilski nezgodi v NSW. v juliju 1962. Pokopan v Goulburnu.

POBEŽIN Štefan, 39 let, poročen, doma od Rogaške Slatine, umrl v nezgodi z motorjem v Geelongu 21. okt. 1961. Zapustil ženo Justino in 3 hčerke.

STANOJKOVIČ Vladimir, poročen, umrl po daljši bolezni v Mona Vale, NSW, 6. avgusta 1962. Zapustil ženo Hedvigo.

STARE Lado, poročen, doma iz Kranja, umrl v avtomobilski nezgodi v kraju Mt. Isa, Qld. Zapustil ženo Gabrielo in dva otročiča.

ŠIMIC Ljudmila, poročena, doma od Trsta, umrla v avtomobilski nezgodi v Liverpoolu, NSW, 31. maja 1962. Zapustila moža in tri odrasle otroke.

VELIŠČEK Stanislav, 64 let, samec, doma od Kanala, umrl po dolgi bolezni v Sydneyu 5. sept. 1962.

VODA Ivan, 52 let, poročen, doma iz Šiške, umrl na raku v Sydneyu 27. marca 1962. Zapustil ženo in tri odrasle otroke.

WATASHENKO Anna, 61 let, iz Artič, poročena, umrla v Melbournu po dolgi bolezni 5. oktobra 1962. Pokopana v Fawknerju.

ZADNIKAR Jože, 37 let, samec, doma iz Št. Vida pri Ljubljani, umrl po daljši bolezni v Tocumvalu, NSW., 23. maja 1962.

ZAI Ivan, iz Italije, poročen s Slovenko. Umrl v Adelaidi nagle smrti 13. oktobra 1962. Pokopan prav tam.

ZELEN Frank, nekaj mesecev star, umrl v Melbournu 5. oktobra 1961.

IN PRIDE

S. Sardenko

*In pride noč, in kmalu morebiti,
ko trupla naša bodo zakopali
grobovi tihi, temno-mahoviti.
In pride dan — in zopet bomo vstali.
Nemara grozni? Ali vsi častiti?
Tako — kot smo v minljivosti sejali.*

x x x x x

KADAR ZAČUJEŠ ...

Srečko Kosovel

*Kadar začuješ pred vrati korake
smrti kočene — kaj boš dejal?
Ali boš prhnil plašan pod oblake,
ali od straha na zemljo boš pal?*

*Kadar začuješ pred vrati korake
smrti kočene — se boš zavel,
da so na koncu vse ceste enake,
da smo vsi prah in pepel?*

*Kadar začuješ pred vrati korake
smrti kočene — kam se boš skril?
In ko spoznal boš, da gore ni take,
ki bi pokrila te — kaj boš storil?*



SESTRA BAPTISTA FABČIČ

P. Bazilij

DNE 12. SEPTEMBRA 1962 smo po maši za-
dušnici iz misijonske hiše v Kew spremili na car-
ltonsko pokopališče č. **sestro Baptista Fabčič**, ki je
v nedeljo 9. septembra s smehljajem na ustni-
cah zatisnila oči za ta svet.

Med boleznijo je delj časa prebila v St. Vin-
cent Hospitalu in sem jo večkrat obiskal. O njej
mi je prva povedala Slovenka, ki je v tisti bol-
nišnici zaposlena, tako sem zvedel zanjo. Moram
reči, da še nikdar nisem videl bolnika ali bolnice,
ki bi se tako brez bojzani in tako potrpežljivo
pripravljala na večnost. In to v strašnem trplje-
nju!

Rajna sestra Baptista je bila rojena 16. juni-
ja 1904 v Podnanosu (vas Orehovica) na Primor-
skem. Pri krstu je dobila ime Alojzija. Dne 8. ok-
tobra 1924 je v Rimu stopila v kongregacijo
sv. Petra Klaverja za afriške misijone. V Rimu je
končala noviciat in napravila dne 2. februarja 1928
redovne obljube. Želja, da bi jo poslali v misijone,
se ji ni izpolnila, ker so jo predstojniki odlo-
čili za delo v zaledju. V letih 1931-34 je bila v
Ljubljani, kjer je imela Klaverjeva družba za po-

moč afriškim misijonom svojo pisarno. Nato je
bila tri leta v Trientu, Južne Tirole, končno so
jo poslali v Anglijo in na Irsko. Leta 1960 jo je
predstojništvo odločilo za Novo Zelandijo, od ko-
der je letos 4. junija prišla v Melbourne. Žal je
morala že po enem mesecu v bolnišnico, kjer so
zdravniki ugotovili zavratno bolezen raka.

Ko sem bolni sestri pripovedoval o slovenskih
izseljencih in njih nevarnostih, je vzdihnila: "O,
za koliko namenov moram moliti in darovati trplje-
nje!..." Predstojnici pa je zagotovila: "I will be
very busy in heaven..." Napovedala je dan svoje
smrti in brez vsakega strahu pričakovala srečanja
s Sodnikom. Na nedeljo 9. septembra (praznik sv.
Petra Klaverja) je okrog poldne s svečo v roki po-
novila redovne obljube. Sestre okrog bolniške po-
stelje je prosila, naj pojejo Marijine pesmi. Nato
ni več govorila. Izdihnila je zvečer deset minut
čez osmo, ravno v času, ko smo imeli blagoslov
pri Mariji Pomagaj v hostelu in sem naše skupne
molitve daroval za njeno srečno smrt.

Počivaj v miru božjem, draga sestra Baptista!
Krasen zgled si nam dala. Tako umira pravični!



Pokojna sestra Baptista Fabčič na bolniški postelji

SLOMSKOVO ZADNJE LETO IN SMRT

P. Odilo

S SELITVIJO SKOFIJSKEGA SEDEŽA se je nakopičilo Slomšku silno dela in skrbi. Žal pa mu je bilo odločeno le tri leta preživeti v Mariboru.

Potovanje v Rim

Za binkošti 1. 1862 je tedanji papež Pij IX. povabil škofo vsega sveta v Rim, da bi prisostvovali poveličanju 27 japonskih mučencev, ki jih je želel prišteti svetnikom. Slomšek je že dolgo želel potovati v Rim in poklekniti na grobove sv. Petra in Pavla. Kljub zelo razrahljanemu zdravju se je vabilu odzval. V ganljivem govoru se je poslovil od svojih duhovnikov in vernikov ter nastopil dolgo pot 16. maja. Potoval je v svoji skromnosti kot "mariborski župnik" in sicer preko Francije.

V Rim je srečno dospel 31. maja in se udeležil vseh velikih proslav. Papež ga je sprejel v posebni avdienci in ga odlikoval z visoko častjo prisednika papeškega prestola ter rimskega meščana. Po srečnem povratku domov je vse potovanje živo popisal v pastirskem listu, pa tudi ustno v pridigi v svoji stolnici.

"Zdaj bom pa umrl".

Že na poti iz Rima je imel živ občutek bližnje smrti in je dejal prijateljem: Bil sem v Rimu, zdaj bom pa umrl.

Pa si le ni dal potrebnega pokoja. V začetku julija je šel na birmovanje v Saleško dolino. Posvetil je cerkev sv. Križa v Belih vodah. Nekaj časa je hodil peš na 1044 m visoko goro, pa je omagal. Morali so ga peljati z volovsko vprego. Med posvečevanjem cerkve se mu je stemnilo pred očmi, da bi mogel brati. Besede molitev je mogel samo ponavljati za župnikom, ki mu jih je bral.

Po opravljenih obredih je moral takoj v posteljo. Med hudimi bolečinami je napisal v ondotno spominsko knjigo znamenito pesem: Pohvala sv. Križa, ki so jo natisnile MISLI v avgustu letos.

Ko se je vrnil z birmovanjem, mu je zdravnik nujno priporočil, naj se gre zdraviti v Rogaško Slatino. Ubogal je. Toda za porciunkulo je že pomagal pri kapucinih v Celju. Spovedoval je, pridigal in imel slovesno službo božjo. Potem je šel na birmovanje v dekanijo Laško. Veliko je trpel,

večkrat omagal. Duhovnikom, ki so ga rotili, naj si privoščijo počitek, je dejal: Ni potrebno, da živim, potrebno pa je, da svoje dolžnosti vršim.

Dne 16. sept. je bil spet v Regaški Slatini in tam skupno z duhovniki opravil duhovne vaje — zadnje v življenju. Sam je imel več nagovorov in ob sklepu pozval navzočne, naj molijo za tisto dušo, ki se bo izmed njih prva preselila v večnost. Izkazalo se je kmalu, da je bila prav — Slomškova . . .

Še nekaj dni

Po končanih duhovnih vajah je obiskal slovečo božjo pot na Ptujski gori. Tam je pustil znano pesem "Marija pribežališče grešnikov" in je, kot trde, pripisal pomenljivo kitico: "Pod svoj sveti plašč zagrinjaj mene pred sovražnikom; v sveti raj me enkrat spremljaj k vsem nebeškim angelom!"



Cerkvica sv. Rozalije v župniji Kostrivnica

Naslednjo nedeljo, 21. septembra, je imel še dolgo opravilo: posvetil je podružno cerkev sv. Rozalije v kostrivniški župniji — tri dni pred smrtjo! Še isti večer se je vrnil v Maribor. Naslednji dan je še povabil bogoslovne profesorje v škofijski vinograd. Skušal je biti vesel, a videlo se je, da se ne počuti dobro.



V tej hiši je Slomšek umrl.

Dopolnjeno je.

V torek je takoj po obedu moral leči. Ko je njegov strežnik slučajno prišel v sobo, ga je našel v silnih bolečinah. Naslednjo noč ni zatisnil očesa. V sredo zjutraj je že ob 5. uri poklical svojega spovednika g. Kosarja in opravil sv. spoved. Nekoliko pozneje so mu prinesli sv. Popotnico: vsi kanoniki so z gorečimi svečami spremljali Najsvetejše. Vkljub veliki slabosti in silnim bolečinam se je bolnik vzdignil iz postelje, sam oblekel talar in na tleh kleče prejel sv. obhajilo. Potem je zopet legel v posteljo in so mu podellili sv. poslednje olje. Na vse molitve je sam odgovarjal.

Popoldne so se bolečine še povečale in proti večeru so nastopili znaki bližajoče se smrti. Visoki bolnik je imel oči kar naprej uprte v podobno žalostne Matere božje, ki je visela nad posteljo. Okrog pol dveste ure je zdravnik opozoril, da je smrt blizu. Duhovniki so molili litanije Matere božje in škof je še razločno odgovarjal. Kar naenkrat pa mu je glas zastal — začel se je smirni boj. Ponudili so mu mrtvaško svečo in začeli molitve za umirajoče, a preden so končali, je škofova sveta duša zapustila izmučeno telo S L O M Š E K J E U M R L ! Nepopisna žalost je prevzela vse navzoče. Oglasil se je zvon stolne cerkve in jokal preko mesta. Stari stolni prošt je pristopil k mrliču in mu spoštljivo zatisnil blage oči. Umrl je Slomšek ob pol deveti uri, prav isti čas, ko je navadno opravljal s svojo družino večerno molitev. To se je zgodilo 24. septembra 1862.

Slovesni in veličastni pogreb se je vršil v soboto 27. septembra. Navzoči so bili trije škofje: Ljubljanski Jernej Vidmar, celovški Valentin Wierly in graški Otokar Marija Attems. Pogrebno mašo z vsemi obredi je izvršil graški, ljubljanski in celovški sta istočasno maševala pri stranskem oltarju. Pogrebni govor je imel stolni dekan dr. Jakob Stepišnik, Slomškov naslednik. Okrog 200 duhovnikov je bilo pri pogrebu. Niso rabili pogrebnege voza, duhovniki so hoteli nesti mrtvega škofa do groba. Pokopali so ga v kapelici mestnega pokopališča v Mariboru. Tu so pripravili v naglici grobnico za mariborske škofe, a našla sta v njej zadnji počitek le Slomšek in njegov neposredni naslednik Jakob Stepišnik, ker je bilo pokopališče kmalu opuščeno. Toda kapela s Slomškovim grobom je ostala in doživela drugo svetovno vojno. Preživela je pa ni . . .



Slomškov spomenik v mariborski stolnici



bazil tipka

★ **KO BOSTE TO BRALI**, bo tudi naše vsakoletno melbournsko romanje za nami. Vsako leto na prvo nedeljo v novembru se zberemo na slovenskem delu keilorskega pokopališča. V spominih na vsakoletni obisk dragih grobov domačega pokopališča, o katerem smo tako daleč, obiščemo tukajšnje grobove rojakov. Molitve seveda vključujejo vse naše drage pokojne in nas v mislih ponesejo v domovino. Marsikako oko se zasolzi ob poslušanju pretresljive "Reši me Gospod večne smrti" ali pa petja žalostink. Ljudje na skupnih grobovih naših tukajšnjih rojakov prižigajo svečke, ker jih ne morejo prižgati na grobu svoje pokojne matere, morda očeta, brata, sestre . . .

Letos je prvi del naših skupnih grobov že malo lepše urejen. Travica je pognala in se razrasla. Tudi bronasti kip žene v narodni noši, sedeče v žalni, molitveni pozi pod križem, je že na mestu. Ravno na dan Vseh svetih so ga pripeljali iz livarne (J. Swift Foundries, Mitcham). Je delo Vlada Boriča, hrvaškega kiparja Mestrovičeve šole. Simbolično lahko predstavlja našo rodno domovino; slovensko mater, ki joka za pokojnim sinom; sestro, ki žali za bratom; dekle v molivi za slovenskim fantom, ki je odšel v tujino in ga pokriva tuja zemlja . . . Da, celo Marijo pod križem lahko predstavlja v svoji čudovito umerjeni, bogovdani pozi, ki kar diha duhovnost in vero v posmrtnost. Upam, da bomo v prihodnji številki že lahko objavili sliko.

Zdaj pride na vrsto drugi del skupnih grobov, ki smo ga že lani obdali z granitom, pokopavali pa tam še nismo. Sleherni dar bo hvaležno sprejet.

S pokopališča se vsako leto odpravimo na veličastno procesijo v Sunbury, kjer se leto za letom zbere okrog 30.000 vernikov. Tu vidiš vedno več novih naseljencev s pestrimi narodnimi nošami. Mi zastopamo sleherno leto častno mesto. Upam, da bo to romanje ostala naša tradicija, dokler bodo v Melbournu živeli Slovenci.

★ Na zapovedani praznik Vseh svetih smo imeli pri Mariji Pomagaj večerno mašo, nato smo odmolili vse tri dele rožnega venca, kakor smo bili vajeni od doma. Na dan vernih duš sem eno od maš daroval za vse pokojne sorodnike in prijatelje fantov našega hostela, dočim bom na prvo nedeljo v novembru imel mašo za vse pokojne rojake. — Ti dnevi nas spomnijo, da bomo enkrat tudi sami potrebovali pomoči drugih. Čim bolj smo darežljivi v svojih molitvah, več bomo enkrat sami prejeli.

★ Poleg pokojne s. Baptiste Fabčić moram v tej številki omeniti dvojce novih imen za Matico mrtvih:

Dne 5. oktobra ob 7:20 zvečer je v St. Vincent Hospitalu končala zemsko trpljenje gospa **Ana Watashenko**. Žal mi ni znan njen deklški priimek, a bila je rojena dne 21. aprila 1901 v Artičah pri Brezicah. Med vojno je prišla na Češko, od tam bežala v Avstrijo, v januarju 1952 pa iz Gradca odšla v Avstralijo k svoji sestri. Pred nekaj leti se je poročila z Ukrajincem in živela v Fitzroyu. Bila je delj časa v bolnišnici, kjer sem jo našel in pripravil za pot v večnost. Mašo zadušnico sem v torek dne 9. oktobra opravil pri Mariji Pomagaj, ob desetih pa smo zemske ostanke pokojne položili v grob v Fawknerju. Naj počiva v miru! Zalujočim sožalje!

Časopisi so prinesli poročilo, da so v sredo zjutraj dne 24. oktobra našli na progi železniške postaje Flinders Street v Melbournu truplo 38-letnega moža. Kako se je nesreča zgodila, še ni dognano. Morda je padel iz vlaka, ali pa je preko prog iskal bližnjico in ga je povozil prihajajoči vlak. To je bil naš rojak **Fioravante (Franc) Cuzolin**, ki se je kot vsak dan z vlakom iz Coburga odpeljal na delo, pa se ni več vrnil k družinici.

Pokojnik je bil rojen dne 8. novembra 1924 blizu Trsta, kjer mu še vedno živi mati. Po prihodu v Avstralijo se je dne 8. julija 1956 v Melbournu poročil z Marijo Kruh. Poročil ju je urednik

MISLI. p. Bernard pri enem svojih obiskov Viktorije, dočim je bil eden mojih prvih krstov v Avstraliji krst pokojnikovega sinka Franka.

Mašo zadušnico sem opravil pri Mariji Pomagaj v torek 30. oktobra, pogreb pa se ni vršil, ker bodo truplo prepeljali v domovino. Pokojnikova žena Marija hoče vsaj mrtvemu izpolniti željo, ki jo je tolikokrat izrekel: da bi še enkrat prišel domov. Naj mu bo lahka domača zemljica, vsem žalujočim tukaj in doma pa toplo sožalje ob nenadni izgubi.

★ Seveda nimamo pri nas samo žalostnih dogodkov, ampak tudi vesele: tudi krsti in poroke se vrste.

Najprej bi omenil krst Suzane, hčerke Oskarja Metlikovec in Olge r. Legiša, katerega sem pozabil omeniti v predzadnji tipkariji. Krstili so v Traralgonu, Gippsland.

Zadnji mesec so krstile sledeče družine: Dne 6. oktobra prvorojenko Jurij Radič in Marija r. Matjašec iz South Yarre, dne 13. oktobra pa je obhila krstna voda Rajmunda, prvorojenca Alojza Kovačiča in Eme r. Poženel iz Collingwooda. Dne 20. oktobra smo krstili hčerko Ivana Barbiš-a in Ljudmile r. Lenarčič iz Thomastowna: klicali jo bodo za Rosemary Helen. Danica pa je ime hčerki Ivana Majcena in Marije r. Hozjan, ki živita v West Brunswicku. Krstili smo jo dne 27. oktobra. Isti dan je bil krst prvorojenca Franca Fekonja in Terezije r. Kežmah iz Fawknerja: seveda je tudi sinku ime Franc. Ta dan sem krstil tudi Eleonoro Jožefino Emilijo, hčerko pokojnega rojaka Franca Cuzzolina in Marije r. Kruh. — Vse krščenice tega meseca je obhila krstna voda v naši kapelici Marije Pomagaj v Kew.

★ Med novoporočenci bi najprej omenil Romana Luin in Jadvigo Kazmierczak, ki sta sklenila zakonsko zvezo dne 13. oktobra v Gawlerju, Južna Avstralija. Zenin je doma iz Krajne vasi, župnija Dutovlje, nevesta pa je po rodu iz Poljske. — Dne 20. oktobra sta stopila pred oltar cerkve Srca Jezusovega v Kew Viljem Janič in Ema Klemenčič. Zenin je iz Nuskove v Prekmurju (župnija Sv. Jurij), nevesta pa je bila rojena na Muti ob Dravi. — Dne 3. novembra sta dva slovenska para stopila pred oltar naše kapelice Marije Pomagaj. Roke sta si podala Leopold Požar in Gabrielja Matičič. Zenin je iz Gornje Košane, nevesta pa iz Martinjaka, župnija Cerknica, in je komaj pred nekaj dnevi dospela iz domovine. In "hočem" sta rekla tudi Vinko Klobas ter Pavla Grlica. Zenin je iz Račjevasi, župnija Lanišče, nevesta pa iz Kovčic, župnija Slivje.

Misli, September, 1962

Vsem novoporočencem priscen: Bog živi na mnoga leta!

★ Na letošnjem melbournskem Royal Show-u smo imeli spet lepo uspelo razstavo. Gospa Mesarjeva z Johnnyjem, seveda oba v narodni noši, sta prišla celo v "Sun". Slika je imela posebno pripombo, da je za šestletnega Johnnyja to že četrto leto sodelovanja. Dve leti je izpolnil, ko je prvič zastopal Slovence v narodni noši. Seveda je prva narodna noša že premajhna in mu je mama sešila novo. "Ko bo tudi ta premajhna, bo pa tretja na vrsti," mi je ob priliki rekla gospa Mesarjeva. Brez Mesarjevega Johnnyja si res ne morem misliti nobene javne prireditve. Bog ga živi! — France Benko pa je na razstavi vzbujal veliko pozornost z restavriranjem umetnin.

★ V zadnji številki sem videl, da so se tudi sydneyski Podgrajci zavzeli za spomenik rojaku Rudiju Stembergerju. Pri nas so se Antonu Brnetu in Alojzu Poklarju pridružili z darom ene funte Emilija Kregar, Franc Stemberger, družina Ivana Maljevac in družina Alojza Valenčič. Anton Brne pa mi je izročil vsoto £27-9-0, katero sta med rojaki nabrala z Rudijem Iskra. Darovali so sledeči: Rudi Iskra 5 funtov, Marija Štavar in Milan Iskra vsak po 2, Bob Giacomelli eno in pol. Po eno funto so darovali: Herman Jaksetič, Franc Jaksetič, Anton Brožič, Franc Brne, Marijo Jaksetič, Rudi Jaksetič, Zvonko Špiljan, Luka Korče. Po deset šilingov: Ivan Vadnal, Franc Vadnal, Emil Vadnal, Marijo Vihtelič, Albert Novak, Vinko Masel, Janez Jernejčič, Vladimir Štavar, Jakob Urbančič, Jože Jenko, Jože Dovgan, Franc Zadel, Ribarič, in Jože Tomažič. Pepi Tavčar je dal 6 šil., Ivan Zele 5, Marijo Kleva 2. — Naša celotna zbirka za nagrobni kamen je £38-9-0 in se vsem darovalcem iskreno zahvaljujem.

★ Gospa Marija Zai r. Vitez mi je iz Adelaide sporočila žalostno vest, da jo je dne 13. oktobra nepričakovano zapustil soprog Giovanni, po rodu iz Piemonta. V srečnem zakonu sta preživela komaj štiri leta. Hvaležna je vsem, ki so ji v teh dneh žalosti stali ob strani in ji pomagali urediti vse, da se je pogreb vršil v najlepšem redu. Zahvaljuje se vsem, ki so dragega soproga spremili k zadnjemu počitku in se ga spomnili z venci. — Tudi mi izrekamo gospe Zai iskreno sožalje, pokojni Giovanni pa naj počiva v božjem miru!

★ Pri Mariji Pomagaj v Kew bomo imeli pete litanije z blagoslovom na vigilijo Brezmadežne, v petek dne 7. decembra ob pol osmih zvečer. Po pobožnosti filmska predstava v hostelu. Vabljeni!

MIKLAVŽ PRIDE

"ZDAJ PA PRIDE NA VRSTO točka za prireditve Miklavževega večera, da razveselimo naše otroke. Odbornica Nežika ima izdelan program, če prav vem. Nežika, razloži nam svoj načrt!"

Tako je dejal predsednik na društveni seji. Nežika je že odprla usta, pa je dvignil roko odbornik Stanko in prosil za besedo. Predsednik mu je pokimal.

"Vedite, da sem zoper Miklavževe prireditve in predlagam, da se ta točka takoj vzame z dnevnega reda. Ta Miklavževa reč je pravi veri v veliko škodo. Majhni otroci verujejo, da Miklavž res prihaja iz nebes, ko pa malo odrastejo, spoznajo prevaro in vidijo, kako so jih lastni starši in še celo duhovniki za nos vlekli. Začno misliti bolj na globoko, pa zaključijo, da je tudi vse tisto, kar se uče pri krščanskem nauku, enaka pravljica za otroke. Po mojem prepričanju so Miklavževe prireditve in vsa ta komedija z Miklavžem ena najboljših reči za navajanje k brezverstvu."

Vsi so kakor onemeli zri v Stanka in čakali, kaj bo še povedal. Pa ni več znil, vsedel se je in molčal. Bo že še govoril, za zdaj se mu je zdelo bolj dramatično, če nič več ne reče.

Najprej se je osvetil predsednik.

"Ta je pa čisto nova, Stanko! Kje si jo neki pobral? Še nikoli nisem slišal, da bi zaradi Miklavža

kdo krščansko vero izgubil. Kolikor vem, je tudi ti nisi."

Tajnik je dvignil roko.

"Škoda, da ljubljanski komunisti niso slišali, kaj nam je Stanko povedal. Čudno! Da so zoper vero, vemo vsi. Odpravili so jo iz šol, skoraj ves verski tisk so prepovedali, odpravili so pa tudi Miklavža. Namesto njega je zdaj dedek Mraz. Če je Miklavž tako nevaren pravi veri, le zakaj ga komunisti preganjajo?"

Splošen smeh. Stanko se je v zadregi presedel in vidno zardel. Imel je pripravljeno temeljito razlago svojega mnenja, vsaj sam je verjel, da bo res temeljita, na tajnikov naskok pa ni bil pripravljen. Zmedlo ga je in je razmišljal.

K besedi se je spet javila Nežika.

"Tajnikova opazka ni bila slaba, reči moram celo, da je bila prav na mestu. Upam pa, da je samo nehote osmešil odbornika Stanka, zakaj povem vam, da Stankovo mnenje, četudi preveč krepko povedano, vendar ni brez vsakega jedra. Naš Stanko je rad dramatičen. Želela bi, da nocoj ne izgubljam časa s temi vprašanji. Miklavžev večer bomo seveda napravili in kot sem že bila pozvana, bom razgrnila pred vas ves načrt. Razgovor o tem, kar je vrgel med nas odbornik Stanko, pa denimo na program kot predavanje na društvenem sestanku naslednji teden. To je moj predlog, če ste zadovoljni."

Vsi so prikimali, nekateri nekoliko začudeni. Razen Nežike nihče ni mislil, da Stankova pripomba zasluži kaj več kot pomilovalen nasmeh.

Konec str. 329 spodaj.



Ob Miklavževem obisku v Adelaidi 1961

SLOVENCİ V ARGENTINI za povelicanje Slomška

Blizu 2,000 zavednih Slovencev se je zbralo na veličastno Slomškovo proslavo dne 30. septembra letos v Buenos Airesu, Argentina. Program je trajal ves dan. Mariborskemu škofu dr. Maksimilijanu Držičniku so poslali s te proslave pismo, ki ga tu ponatiskujemo. — Ur.

Prezvišeni: —

Za novo leto 1962 ste napisali pastirski list o stoletnici smrti božjega služabnika Antona Martina Slomška, v katerem ste ga pokazali moža, ki "raste še vedno in bo rasel, dokler ne zraste iz njega božji svetnik, ki ga homo častili na oltarjih". Da se doseže tako njegovo povelicanje, omenjate napore svojih prednikov na Slomškovem škofovskem prestolu Karolina in Tomažiča, katerih delo je ljudstvo podprlo leta 1936 z več kot 400.000 podpisi. Zdaj vi vodite in dovršujete priprave za ta namen, o katerem pa pišete, "da je treba še mnogo dela in žrtev in molitev, h katerim vabim vse verne Slovence, ko bomo slavili stoletnico smrti tega božjega moža".

Med te verne Slovence, ki slavimo stoletnico Slomškove smrti, odzivajoč se vašemu vabilu, spadamo tudi Slovenci v Argentini. Po nujnosti narave — in po nujnosti svoje volje — smo še živi udje nedeljivega slovenskega naroda, pa čeprav nam je živeti na drugi polobli sveta. Živeti hočemo in se hraniti še vdilj iz tistih duhovnih vrelcev, iz katerih moči je Slomšek ustvarjal svoje življenjsko delo: "Živa vera bodi nam luč, materni jezik bodi nam ključ do zveličavne narodne omike".

Zato smo na današnji dan med udeleženci Slomškovih častilcev ob njegovem grobu v vaši stolnici. Tisočglava množica izseljenih Slovencev v Argentini, zbrana v Buenos Airesu v domu, ki nosi Slomškovo ime, pa drugi, ki so z duhom z nami, se ta hip združujemo z vsemi tistimi, ki v domovini obnavljajo spomin na tega slovenskega kulturnega in narodnega delavca, pa izrednega svetniškega moža,

Tajniku je postalo nerodno. Pomignil je s prstom predsedniku in ta je prikimal.

"No, pa oprost, Stanko, saj nisem nič hudega mislil."

Stanko je dvignil glavo in se nasmehnil.

"Če je pa tako, bom pa tudi jaz sodeloval pri Miklavževem večeru. Ponudim se vam za vlogo parkeljna."

"Dramatično!" je zaključil predsednik.

(Prihodnjič bomo objavili Nežikino predavanje. Ur.)

in ponavljamo z njimi vred vašo prošnjo za povelicanje njegovo pred vsem svetom in narodom, ki ga je tako ljubil. Prosimo namreč tudi mi Boga, naj njemu in nam nakloni to milost, da ga bomo nekoč lahko, stoječega na oltarju s slovensko knjigo v rokah, prosili prav za tisto pomoč, ki jo je izkazoval svojemu narodu v življenju: za zaščito pred nevero in potujčenjem. Nam v tujem svetu in naši mladini še posebej.

Prezvišeni! Če boste šteli glasove vernih Slovencev, zbranih danes okrog Slomškovega groba, pridružite jim tudi naš glas iz Argentine, ki proslavlja Slomška kot velikega Slovenca, narodnega prebudnika, vzgojitelja in duhovnika, prosi Boga za uspeh vašega dela v njegovo slavo, predvsem pa za potrdilo Slomškove svetosti s čudeži. Zlasti s čudežem ohranitve ogroženega slovenskega naroda v tujini — v veri, materinem jeziku in krščanski omiki.

Buenos Aires, na Slomškov dan, 23. 9. 1962.

MOHORJEVKE IZ CELOVCA BOMO SPET IMELI

Zopet bodo po štiri knjige za en funt, kot doslej. Med njimi KOLEDAR za leto 1963. Upamo, da bodo za novo leto tu.

Doslej je imel razdeljevanje teh knjig na skrbi dr. Mikula.

V lanskem KOLEDARJU (za 1962) je na strani 150 nekaj povedano. Po oddaljenih manjših naselbinah so dobili knjige naravnost iz Celovca krajevni poverjeniki. Tudi letos bo tako. Po teh krajih se boste torej zglasili za knjige pri njih. Tudi plačali boste tam.

Iz krajev, kjer ni krajevnih poverjenikov, boste lahko naročili knjige na naslov MISLI: 6 Wentworth St., Point Piper, Sydney. (2 šil, za poštnino!).

V SYDNEYU bo imel knjige p. Odilo v Paddingtonu. Lahko boste prišli osebno ponje ali pa jih dobili pri slov. službah božjih, na prireditvah, sestankih itd.

V MELBOURNU bo imel knjige p. Bazilij v Kew. Razdeljevanje približno enako kot v Sydneyu.

Upamo, da bomo v decembrski številki lahko povedali, kako blizu je prihod knjig. Zdaj je za kaj takega še prezgodaj.

"STEZICA SPRAVE"

ali tudi KOTIČEK

To spodbudno branje je bilo že v tisku, pa nič za to. Namenjeno je rojakom v Torontu, pa nič za to. Bo kdo dejal, da se nas v Avstraliji ne tiče — pa nič za to! — Ur.

Toronto, Ont. — Ljudje smo že tako ustvarjeni, da se kaj hitro sporečemo. Potem se v nas in med nas naseli zamera in zamrza. Nič novega ni to. Spomnil sem se, kako smo zdravili take boleznii v časih orlovskega društvenega delovanja.

Bilo je v Prevaljah na Koroškem. Tudi pri Orlih smo se sporekli, ali kakor mi je zapisal prijatelj, "pošpiličili". Navadno je prišlo do tega le iz pomote ali prevelike gorečnosti. Pa tudi taki majhni prepiri povzročajo težave, če se n. pr. člani ene družine med seboj grdo gledajo. V takih primerih več ali manj trpi skupno delovanje v družini ali društvu.

V Prevaljah smo pri odborovih sejah premišljevali, kako bi med seboj sprte ljudi najhitreje in najučinkoviteje pripravili do tega, da si zopet prijateljsko sežejo v roke. Po daljšem času smo prišli do primerne sklepa.

Za društveno dvorano se je pretakal bister potoček. Ob njem je v senci dreves peljala steza, bližnjica za spodaj stoječe hiše. Vodila je naravnost k cerkvi. V druge namene je skoraj nihče ni uporabljal, bila je vedno prazna in brez prometa. Sklenjeno je bilo, da mora vsakdo, ki se sporeče s članom istega društva do take mere, da se pri srečanju ne pozdravita, pozvati svojega nasprotnika v 48 urah na to "stezo sprave". Ostati je moral na njej toliko časa sprehajajoč se gor in dol, da sta poravnala vse nesporazume in si zopet stisnila roko v znak prijateljstva. Sklenjeno spravo sta morala nato javiti duhovnemu vodji. Kdor bi se pozivu partnerja ne odzval, ga mora ta javiti odboru. Kdor se tudi odborovemu pozivu in opozorilu ni odzval, se je sam izključil iz društva.

Kako bogato se je obrestoval gornji sklep! Koliko dvomov je pojasnila, koliko pomot razčistila in koliko krivic je poravnala naša "steza sprave"! Mnogi so sklenili na njej trdna prijateljstva, da so pozneje navdušeno sodelovali, bodisi v društvu bodisi izven njega narodu v korist in čast.

Tudi meni je bilo usojeno, da sem bil dvakrat pozvan na "stezo sprave". Obakrat sem prišel nazaj zelo zadovoljen ter sem z obema "sopotnikoma" sklenil trdno prijateljstvo, ki bo držalo do



groba. Le škoda, da smo tako daleč narazen, da ne moremo skupaj obujati spominov iz tistih lepih časov.

Pa naj reče kdo, da niso bili včasih naši mladi ljudje za kaj! Dasi smo bili navadno čisto preprosti kmečki fantje in dekleta, smo za družbo in za posameznika važne zadeve reševali na izviren način.

Kaj pa današnja mladina? Ker ni več idealov, ni več iznajdljivosti. Vse ji je prineseno na krožniku. Izživlja se v kinu, pred televizijskim, na plesu ter na nevarnih in nespametnih izletih. Telovadba, kjer se vadi in utrjuje telo, kjer se človek uči discipline in se mu bistri um, je vse "pretežka in nesodobna". Nekaj upanja daje sedanji rod, ki začenja obiskovati šolo in hodi tudi k telovadbi. Je pa to največ odvisno od staršev, ki so prvi poklicani, da dajejo otrokom poguma. Blagor njim, ki to delajo, otroci jim bodo z obrestmi vračali. Pri telovadbi se bodo otroci priučili uboganja, discipline in potrpljenja. Starši tega sami dostikrat ne morejo dati. V šoli tega ne dobijo, ker učiteljica ali učitelj še trde besede ne sme rabiti, kaj šele, da bi segel po kaki kazni.

Pri telovadbi pa tega ni treba. Že njen ustroj je tak, da se deček ali deklica sistematično privajata tem potrebnim lastnostim in si krepita duha in telo. Poleg telovadbe bi bilo treba posvetiti še posebno pozornost duhovni hrani in srčni kulturi. Srčne kulture današnja mladina najbolj pogreša. Organizacija, ki bo urila telo, bistrila duha in plemenitila srce, bo res pripravljala našo mladino za življenje, da se bo znala ustavljati viharjem in kljubovati nevarnostim.

Na ves glas bi človek zaklical staršem: Bodite dobri in veliki; storite sebi in svojim otrokom uslugo!

Mi starejši pa ne stojmo ob strani. V naši odgovornosti leži bodočnost naše mladine. Toda, namesto da bi z ljubeznijo poprijeli za delo in pomagali organizirati ter ustvarjati pogoje za telesno

in duhovno vzgojo naše mladine, plešemo v majhnem vase zaljubljenem krogu in se utapljamo v brezplodnih malenkostih. Skupne ideje bi nas morale dvigati, pa nas materialne malenkosti tiščijo k tlom. In zaradi teh pade težka beseda v obraz, za hrptom, na papir. Nato se pa brez čuta odgovornosti priliva kaplja za kapljo med vrstice in neti žalost ter povzroča hudo kri. Kaj ne manjka tudi nam srčne kulture?!

Kako potrebna bi bila tudi nam v Torontu "steza sprave"! Ker pa steze tukaj ni, poiščimo ko-

tiček, "kotiček sprave", kjer bomo prišli skupaj in bomo brez opravljanja odpravili vsa sumničenja in podtikanja. Jasno se nam bodo pokazali skupni cilji in ideali, za katere se še splača delati ter žrtvovati čas in ta minljiva denarna sredstva. BOG z nami!

Lojze Ambrožič st.

Bravci in bravke v Avstraliji ste gotovo namesto "v Torontu" brali: V Sydneyu, Wollongongu, Melbournu, Brisbanu, Adelaidi — in tako dalje — pa nič za to! — Ur.



Z A L U Č J O

I. Burnik

*Ti ostajaš sam z menoj —
Še nikoli me nisi prezrl
ali šel mimo mene brezbrizen.*

*Ko se je zgrnila tema,
si bil tudi sam bledikav.*

*Iz "pilja"
plamenica tvojega Srca
je svetlo sevala — proti meni,
le da si me končno zvalil
za lučjo.*

*Hrepenečega vodiš me dalje
po cesti pešpota —
za zarjo v življenje.*

*V tegobah in stiskah
na samohodih . . .
Ti ostajaš sam z menoj,
večni BOG!*



"Pilje" — kapelica — na Krasu

SEDEMEDESET LET OD TAKRAT

Leta 1892 se je vršil v Ljubljani prvi katoliški shod, ki so se ga v veličastnem številu udeležili Slovenci od vsepovsod.

Celovški NAŠ TEDNIK — KRONIKA se je letos spomnil pomenljive obletnice z dolgim člankom, ki nosi napis: ZAČRTALI SO PROGRAM.

V članku beremo, da je dr. Evangelist Krek pozdravil shod s pesmijo, ki je pozivala:

**Ozračje soparno
zagatno preti nam
in z grozo viharo
strašeče grozi nam . . .**

**Podajmo si roke za spas domovini,
kristjani bodimo in bomo edini.**

**Po Kristu svobodna in v Kristu edina
bo slavna, bo srečna Slovencev družina.**

V svojem govoru o socialnem položaju naroda je isti dr. Krek dejal med drugim:

Dva zmedena pojma sta kriva vse socialne prekucije: **denar in človek.**

Vrniti se je treba k pravemu pojmovanju **denarja in človeka.**

Posebej so govorili tudi o **posvečevanju nedelje.**



mož in žena

Dr. A. Trstenjak:
"MED LJUDMI"

Zakaj je žena "taka"?

MOŽ JE "TOP" ZA ŽENINO RAHLOČUTNOST, ki jo je tolikokrat ranil s svojo brezobzirnostjo, zato je tudi sedaj ne razume. Vidi samo tisto, kar je hipno pred njim: on je prijazen, ona pa si "nekaj išče." Pozabil je že, da ženo na dnu srca še vedno moti in ji kali čist odnos do njega, ker je že večkrat na cesti sitnaril, da prepočasi hodi, zato ima tudi grdo navado, da ne gre nikoli z njo vstric. Vedno za dva metra pred njo, kakor da sta sprta. To ženo na tihem boli.

Pozabil je tudi, da ji je že večkrat odbil prošnjo, ko ga je prosila, da bi ji za praznike kaj novega kupil. Dejal ji je: "Ženske bi najrajši ves denar za cunje izmetale." Prav tako je že pozabil, da je ženo nepremišljeno zavrnil, ko jo je obiskala sestra ali svakinja, češ: "Ženske hodijo samo na klepet, moški pa naj delajo!" In vedno jo še na tihem boli, ker v boleznih, ko je imela hudo vročino, ni imel razumevanja zanjo. Saj najbrž je ni hotel naravnost žaliti, pa je vendar rekel: "Ali sem te zato oženil, da si bom sam kuhal?" In se je komaj spravila iz postelje, da mu je skuhala.

Tak topi mož je pozabljen za vse, kar "je bilo." Sicer je kar dober človek, le žena bi morala ob njem vse pogoltniti in vse prenesti. Zato se ne sme čuditi, če mu žena ob takih povabilih, kot smo jih zadnjič navedli, hladno in utrujeno reče: "Se ne počutim dobro".

Mož ne razume, kaj si žena pri tem "išče." Nič drugega kot nekako zadoščanje za žalitve, ki jih mora vsak dan požirati. Te žalitve jo vsak dan na novo bole, a mož se jih navadno sploh ne zaveda. Če se jih pa, morda samo od časa do časa, jih hitro sproti pozabi. Je pač "top". Ženina podzavest, ki je morala vanjo spravljati že dolgo vse moževe brezobzirnosti, žalitve, podcenjevanja in nerazumevanja, se ob primerni priliki takorekoč maščuje nad njo samo — preko nje pa nad njim.

In nastane "kompleks."

V podzavest potlačena čustva žalosti, užaljenosti, zapostavljanja in kar je še takih bolečin, se tam notri zgrinjajo in zapletajo v vozle, ki jih učena psihologija imenuje "komplekse."

Ti vozli človeka tako dolgo mučijo, dokler jih ie odvozla, razveže in razreši. Potem šele je člo-

veku laže pri srcu, čuti se olajšanega in sproščenega. To velja za vse, posebno za zakonske dvojice. Dokler ni pravkar opisane sprostivne, si žena ali mož vedno nekaj "išče," ob čemer bi se lahko sprožil prepir ali pravi spor. Tako bi bilo dovolj razloga za novo zamero in užaljenost.

Kdor torej tako obtožuje ženo — ali žena moža — da vedno nekaj išče, naj si najprej sam izpraša vest. Ali ni prav on povzročil to nemogoče stanje? Ali ni prav on zadrnil ženi narazrešljiv vozle, ki se z njim brezuspešno trudi, da bi ga razvozlala in se zopet sprostila? Zavedati se moraš, da tega ne bo nikoli dosegla brez tvoje pomoči in tvojega prizadevanja. Le tisti, ki je vozle zadrnil, ga bo mogel tudi razvozlati, da njegove vezi ne bodo več dušile in težile.

Pogovorita se!

Take duševne vozle najbolje odvozla krivec sam. Učeni psihoanalitiki rabijo izraz "odreagira". Kako? Z resnično dobroto in nežnostjo! To naj se pokaže v tem, da se tisto, kar je vozlu vzrok, ne bo več ponovilo.

Zelo primerno je, da se mož in žena pogovorita. Mož naj ženi razloži, kako in zakaj se je zavozlalo. Morda tudi ona njega ni razumela, kakor on ni razumel nje. Morda je eden ali drugi preveč po sebi sodil. Mož se morda ni zavedal, koliko lepote in plemenitosti je v ženski rahločutnosti. Zave naj se tega in potrudi, da jo bo razumel in ji v trenutkih njene slabosti stal ob strani.

S tem bo mož najbolj poplačen sam. Vrnjena mu bo deklica, ki ga ima še zmerom prav tako rada kakor nekoč, ko je bila noč in dan pripravljena na vsako žrtev zanj. Pripravljena zato, ker je živela v sladki zavesti, da jo mož ljubi in mu ugaja. Zavedala se je, da mu bo še bolj ugajala, ko bo videl njene žrtve zanj.

Seveda, seveda: Vse to velja tudi za ženo, ki je premalo obzirna in pozorna na moža. Ni opazila, da moža nekaj teži. Ne pomisli, da so morda po njeni krivdi mrki oblaki zastrli sonce sreče in da mož nekam nejevoljen tudi vedno "nekaj išče."

Kaj neki išče? Verjetno nič drugega kot priložnost, da bo po njenem zgledu tudi on njej vrnil "milo za drago"...

“MRTVAŠKI PLES”

v *Hrastovljah.*

VASICA HRASTOVLJE LEŽI NA ROBU SLOVENSKE ISTRE, nedaleč od Črnega Kala ob glavni cesti Ljubljana — Koper. Na vzpetini nad vasjo stoji starodavna cerkev, posvečena sveti Trojici. Če prav vemo, je samo podružnična cerkev in spada v župnijo Kubed. Cerkev je brez potrebe kar velika. Ima tri ladje, stranski sta polovico manjši od srednje.

Ko to tipkam, sem radoveden, koliko bralcev MISLI ve za Hrastovlje in njihovo cerkev. Meni samemu se doslej še sanjalo ni o tej vasi, prav tako ne o cerkvi sv. Trojice nad vasico. Pa se je zgodilo, da je prav v najnovejšem času zaslovela po vsej Sloveniji in verjetno preko njenih mej vasica Hrastovlje. Prav za prav ne toliko vasica sama, ampak njena cerkev, vas Hrastovlje pa zaradi cerkve.

Cerkev sv. Trojice je namreč izredna umetnina. To je izpričal umetnostni zgodovinar dr. Marijan Zadnikar v Ljubljani, ko je nedavno napisal posebno knjigo z naslovom HRASTOVLJE in jo je izdala založba “Mladinska knjiga”.

Dr. Zadnikar opisuje značilen slog, v katerem je cerkev zidana, zlasti ga pa zanimajo slikarije — freske — v notranjosti cerkve, ki pokrivajo prav vse njene stene in svod. Med mnogimi naštetimi se bomo mi omejili le na sliko z naslovom “Mrtvaški ples”. Prav ta slika vzbuja največje zanimanje med poznavavci umetnosti. Dolga je nekaj nad šest metrov. Kaj predstavlja?

V desnem kotu sedi na prestolu vladarica SMRT. Pred njo je odprt grob, ob njem križ. Proti grobu se pomika procesija zemljanov raznih stanov in poklicev. Vsakega spremlja smrt, ki mu v procesiji služi za par. Prvi je papež, za njim postaran kralj, potem mlada kraljica, za njo kardinal. Sledijo manjši dostojanstveniki: škof, menih, bogat meščan, skopuh. Nato vodi smrt lepega fanta, ki ima v rokah sabljo, na hrbtu glasbilo. Potem vidimo berača, ki je brez nige in se opira na bergljo, za njim dojenčka, ki si ga je smrt osvojila že v zibelki.

Na prvi pogled je jasno, da je slika hotela biti — pridiga. Pridiga o smrti, ki je za vse enako gotova, enako pravična, enako močna. Pridiga se lahko naredi z govorno besedo, lahko v tisku, lahko pa tudi v sliki. Vsaka pridiga ni obenem tudi umetnina v svetnem pomenu besede, marsikatera je. Ena takih je Mrtvaški ples v Hrastovljah.

Umetnik, ki je poslikal cerkev sv. Trojice v Hrastovljah, je neki Ivan iz Kastva, ki je kraj blizu Reke. Več o njem ni znano. Bilo je pa to okoli leta — 1500! — Ur.



Ostrožno brdo v Brkinih, Slov. Primorje

Z Vseh Vetrov

OSSERVATORE ROMANO, vatikanski dnevnik in napol uradno glasilo Svete stolice, je za Slomškovo stoletnico objavil dolg in zelo lep članek o tem našem velikem rojaku. Poleg precej raztegnjenega popisa Slomškovega življenja in delovanja članek poudarja dvoje. Slomškovo delo in njegov pomen za Slovence, nato pa njegov pomen za vesoljno Cerkev. Z ustanovitvijo bratovščine sv. Cirila in Metoda, ki jo je potrdil papež Pij IX., je Slomšek dal pobudo za molitev in delo v prid zedinjenja ločenih vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. To je takozvana ekumenična misel in težnja, ki je prav v teh letih v krščanskem svetu tako močno v ospredju. Tako je Slomškovo ime prav za stoletnico smrti zablestelo na nebu krščanstva kot ena najlepših njegovih zvezd vodnic.

PETA GENERACIJA SLOVENCEV živi v mestu Steelton, Pa. v Združenih Državah. Ali so še Slovenci? Ali se vsaj še zavedajo, kdo so bili njihovi predniki? Ko je v letošnjem poletju blizu tam zborovala konvencija Slovensko-ameriške katoliške Jednote, so Slovenci iz Steeltona postavili na oder tudi otroški program. Dečki in deklice so nastopile v narodnih nošah in dvoglasno pele "vse slovenske pesmi, ki jih poznamo iz mladih let". Tako ve povedati neko poročilo od tam. Otroci iz pete generacije Slovencev v tujini! Marsikje, tudi ponekod v Avstraliji, pa mislimo, da je že zelo veliko, če nam prva generacija otrok zapoje slovensko pesem...

HRVATSKI EMIGRANTJE v Melbournu pod vodstvom svojega duhovnika Josipa Kasiča so kupili veliko protestantsko cerkev, ki jo bodo v kratkem preuredili in imeli v njej službo božjo. Blagoslovili in uradno odprli jo bodo zadnje nedeljo letošnjega leta, 29. decembra. Poleg cerkve je tudi dosti veliko župnišče in kar prostorna dvorana, ki bo zadostovala za mnoge družbane in podobne prireditve. Tako bodo Hrvatje kmalu imeli nekaj, kar jim bo toliko kot lastna župnija, čeravno nadškofija v Melbournu hrvatski cerkvi ne misli dati takega uradnega priznanja.

TITOVCI NA TRZAŠKEM so imeli od leta 1948 do letos lastno politično organizacijo pod imenom Neodvisna socialistična Zveza. Ustanovili so jo zaradi Titovega nesporazuma z Moskvo, dasi je tedaj obstoječi STO že imel lastno komunistično stranko pod vodstvom proslulega Vidalija. V

tej stranki skoraj ni bilo razlike med italijanstvom in slovenstvom in Stalin je bil v njej vrh vseh vrhov. Titovci so pa želeli biti nekakšni narodni komunisti, zato je bila potrebna nova politična tvorba. Letos so jo razpustili in svojim bivšim članom naročili, naj vstopijo med laške komuniste ali ekstremsne socialiste. S tem so pokazali, kako zelo "narodni" so. Do razpusta je baje prišlo zaradi tega, ker je Tito spet dobro zapisan v Moskvi, Moskva pa v Belgradu. Zavedni Slovenci na Tržaškem obsojajo ta korak titovcev kot narodno izdajstvo, Italijani vseh strank so pa zelo zadovoljni. Saj bo odslej toliko lažje imeti gluha ušesa napram slovenskim zahtevam v Italiji, pa tudi manj slovenskih glasov bo pri raznih volitvah.

HRVATJE V EMIGRACIJI z vsega sveta, torej tudi iz Avstralije, so imeli v New Yorku v septembru velik "Hrvatski kongres." Zasedali so v prostorih velikega hotela Commodore, pozdravil jih je guverner Rockefeller, župan mesta N.Y., pa tudi zastopnik NCWC. Zborovali so tri dni in razpravljali o tem, kako ujediniti prav vse Hrvate v izseljenstvu za skupne ideale in kakšni naj bi njihovi skupni ideali bili. Končno so ustanovili nov svetovni odbor za Hrvate pod imenom "Hrvatsko viječje". Ameriško časopisje, kakor tudi radio in TV, je zborovanju posvečalo veliko pozornost. Preko radijske postaje v Madridu so o poteku zborovanja poročali tudi rojakom v Titovini. Pravijo, da se je končno posrečilo združiti vse Hrvate pod eno streho, dasi se uradno nista udeležili zborovanja dve močni organizaciji: Hrvatska seljačka stranka in HOP.

EAST WIND je ime majhnemu lističu, ki ga katoliški Kitajci izdajajo v Sydneyu. Pisan je v angleščini. Namen mu je, kakor sam pravi, da bi se pospeševalo prijateljstvo med Avstralci in med njimi naseljenimi Kitajci. Kar je tu Kitajcev, so že cela desetletja tu, zdaj pa Avstralija naseljevanju Kitajcev ni več odprta. Še prejšnje menda bolj po strani gledajo v Avstraliji. In to omenjeni listič zelo obžaluje. Očita Avstraliji, da ne vidi nikamor naprej. Kitajci, ki so tu, bi se lahko pridobili za mnogo dobrega, tudi za krščanstvo, če bi našli več naklonjenosti in če se bi jih Avstralija resno skušala spreobrniti. Tako so pa prepuščeni samim sebi in posnemajo Avstralijo bolj v slabih rečeh kot v dobrih. Listič zaključuje: Najmanj

90% tistih Kitajcev, ki danes vodijo komunizem v rdeči Kini, je študiralo svoj čas v Evropi in Ameriki. Ondotni ljudje se tudi niso skoraj nič zanje zanimali, komaj so čakali, da so kitajski studentje spet odšli. Brigali so se pa zanje toliko bolj komunisti — in tu imate rezultat! Ko bi se krščanska Evropa in Amerika pobrigali za te nekdanje študente, ko sta jih imeli v svoji sredi, in jih pridobili za krščanstvo — kako drugače bi lahko bilo danes na Kitajskem! Tudi v Avstraliji študirajo danes mnogi dijaki iz Azije, premalo storimo zanje, da bi postali naši prijatelji in ostali taki tudi potem, ko se vrnejo v svoje azijske domovine.

KIPAR FRANCE GORSE, ki je bil svoj čas zelo delaven v Trstu, zdaj pa že lepo vrsto let živi v Clevelandu, ZDA, je širom po Ameriki in Kanadi vedno bolj priznan. V soboto 22. septembra je bil navzočen v Torontu, ko so v dvorani slovenske župnije Marije Pomagaj odkrili štiri njegove kipe v spomin 500letnice ljubljanske škofije. Kipi predstavljajo slovenske škofo: Slomška, Barago, Jegliča in Rožmana. Na program za njegov obisk v Torontu so postavili tudi njegovo predavanje o umetnosti na sestanku akademskega starištvina, ki je v Torontu lepo organizirano.

KOROŠKI SLOVENSKI AKADEMIKI bodo dobili na Dunaju svoj dijaški DOM. Lastnik bo celovška Družba sv. Mohorja. Kupila je že zemljišče blizu univerze, 480 kvadratnih metrov. V poslopju bo prostora za 85 visokošolcev. Družba se je zadolžila s posojilom, lepo vsoto so pa nabrali slovenski akademiki v ZDA in Kanadi. Zavzelo se je za zbirko ondotno akademsko društvo SA-VA. Bodoči akademiki DOM bo gojišče slovenskih izobražencev za Koroško. Zato bo zbiranje darov v ta narodni namen ostalo še dolgo časa na programu vseh ljubiteljev koroških Slovencev po vsem svetu.

V **ARGENTINI** imata dandanes krompir in dolar eno stvar skupno: oba sta zelo draga in obema narekuje ceno špekulacija. Vemo pa, da bo krompirju cena padla, kakor hitro bo nova letina na trgu. Zato nihče ni tako nespameten, da bi si omislil zalogo krompirja za več mesecev naprej. Špakulacija z dolarjem je bolj zapeljiva. Vendar se utegne zgoditi, da bo kopičenje dolarjev v doglednem času povzročilo mnogo glavobola. — Tako beremo v oglasu v argentinskem listu. Oglaševalec bi menda rad pokupil dolarje in z njimi špekuliral. Pa se ne boji, da bi nekoč glava bolela — njega?

KENNEDY IN HRUŠČEV sta si močno v laseh, pa sta vendar oni dan oba pred vsem svetom dognala eno in isto resnico. Ta resnica je, da sta oba najbolj znana sovjetska diplomata, Gromiko in Zorin, nesramna lažnika. Kennedy je to povedal z besedo, Hruščev pa z dejanjem. Gromiko in Zorin sta Kennedyju v obraz lagala, da Sovjetija nima nič napadalnega orožja na Kubi. Ko je bila vrsta na Hruščevu, da se izjavi, je dejal nekako tako: Ni res, da na Kubi priprave za raketna opiralnišča gradimo, res je pa, da jih razdiramo. Castru jih je prinesel Miklavž. Tako je Kennedy svoje dosegel, Hruščev ostal zapisan kot spreten diplomat, tako spreten, da si ga niti Gromiko in Zorin ne upata prijeti za jezik. Bodočnost bo pokazala, če sta se tovariša lažnika od svojega "bos-sa" kaj naučila.

Odlomek Pisma iz Amerike

ŠOLSKE POČITNICE SE POLAGOMA bližaje koncu. Letos bo naša družina imela že pet otrok v šoli. Štirje bodo tukaj v Elk Riverju, Rafael pa v Onemiji, če ne pride kaj vmes. Upam, da bo vse v redu. Če nam bo ljubi BOG dal zdravje in blagoslov, pa bo šlo v vseh ozirih.

Letošnje poletje je izredno hitro minilo. Ne vem, kam čas beži. Dela in skrbi je vedno dovolj v hiši s tako družino. Pa saj so včasih naš ata rekli, ko smo otroci godrnjali ob premnogih opravkih: Veste, delati moramo tako kot bi imeli večno živeti, moliti pa tako, ko bi že jutri pričakovali smrt.

Na te besede se vedno spomnim, kadar sem zelo trudna zvečer, pa me čakajo še razne stvari, ki morajo biti pred počitkom opravljene. Da, da, naši starši niso bili nobeni učenjaki, a živeti so znali prav. Zmerom smo bili nekako blizu BOGU, dokler smo bili doma. V današnjih časih je vse nekam drugače. Tu v Ameriki se mi zdi, da celo katoliške šole sprejemajo novotarije, ki so polne posvetnega duha, pa bi bilo bolje, če bi jih mladini ne nudile. Pa starši zahtevajo, da to mora biti. Naš župnik, čeprav ves Amerikanec, ne odobrava vsega, kar uvajajo v šole dandanes. Pa je mnogim faranom prestrog in pravijo, da mladini ne privošči ničesar za "good time". Jaz se vedno potegnem zanj, ko slišim med farani, da je "old-fashioned". Jaz jim pravim: Če se ne bomo bolj ozirali na božje zapovedi, bo kmalu še ostali svet okusil, kakšno je življenje pod srpom in kladivom.

Ivanka Kraljič.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUS IN ŽENA SAMARITANKA

Ko je Jezus slišal, da je je Herod Janeza vrigel v ječo, je zapustil Judejo in odšel zopet v Galijejo.

Treba pa mu je bilo iti skozi Samarijo. Pride torej k samarijskemu mestu, ki se imenuje Sihar, blizu posestva, ki ga je dal Jakob svojemu sinu Jožefu. Bil je tam Jakobov studenec. Ker je bil Jezus od pota utrujen, je pri studencu kar sedel; bilo je okoli šeste ure. Pride žena Samaritanka, da bi vode zajela. Jezus ji reče: Daj mi piti. Njegovi učenci no namreč bili odšli v mesto živeža kupovat. Samaritanka mu pravi: Kako da ti mene prosiš piti, ko si Jud, jaz pa Samaritanka?

Judje namreč ne občujeja s Samarijani.

Jezus ji je odgovoril: Ko bi spoznala dar božji in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti, bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode. Žena mu reče: Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Odkod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji ko naš oče Jakob, ki nam je ta vodnjak dal in je pil iz njega sam in njegovi sinovi in njegova živina?



PRI JAKOBOVEM STUDENCU

Janez Krstnik je torej v ječi, farizeji se bodo zdaj znašali samo nad Jezusom. On pa je rjuzi odšel v Galilejo, kjer ni imel sovražnikov.

Lahko bi bil šel navzgor ob Jordanu, toda pot bi bila daljša. Tudi ta je bilo vsaj dva dni. Judje in Samarijani niso bili prijatelji. Judje so se bali, da bi jih Samarijani nadlegovali, zato so redko hodili po tej poti. Toda majhna skupina mirnih, popotnikov, kot je bilo Jezusovo spremstvo, ni izzvala sovražnosti.

Sihar stoji še danes in se imenuje Askar. Tudi Jakobov vodnjak je še tam. Šesta ura je bila po tedanjem štetju popoldne. Po vodo so prihajali iz mesta ob jutrih za ves dan. Kar v trumah. Ob nenavadnem času ni čudno, da je bila ženska sama. Začudila se je, da Jezus, ki ga je po obleki in govorici lahko spoznala za Juda, z njo govori. Saj je bilo čudno že to, da se Jud sploh tam ustavlja. Toda Jezus je takoj pokazal, da ne dela razločka med ljudmi, ko mu gre za pridobitev duš. Besede o naravni vodi hitro

Jezus ji odgovori: Vsak, ki pije od te vode, bo spet žejen; kdorkoli pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikdar žejen, marveč bo voda, ki mu jo bom dal, postala v njem studenec vode, tekoče v večno življenje.

Žena mu reče: Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila semkaj zajemat. Jezus ji reče: Pojdi, pokličí svojega moža in pridi semkaj. Žena odgovori: Nimam moža. Jezus ji reče: Prav si rekla: nimam moža; zakaj pet mož si imela in tisti, ki ga i maš sedaj, ni tvoj mož; to si prav povedala.

Žena mu reče: Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so molili Boga na tej gori, a vi govorite, da je v Jeruzalemu kraj, kjer ga je treba moliti. Jezus ji pravi: Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste Očeta molili ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi molite, česar ne poznate; mi molimo kar poznamo, kajti zveličanje prihaja od Judov. Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi molivci. Očeta molili v duhu in resnici. akaj tudi Oče hoče takih molivcev. Bog je duh in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.

Žena mu reče: Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus; ko pride on, nam bo oznanil vse. Jezus ji odgovori: Jaz sem, ki govorim s teboj.

Medtem so prišli njegovi učenci in so se čudili, da je govoril z žensko. Vendar ni nobeden rekel: Kaj hočeš ali kaj govoriš z njo?

Žena je popustila vrč, šla v mesto in pripovedovala ljudem: Pridite, pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila; ali ni on Kristus? Šli so iz mesta in se napotili k njemu.

Medtem so ga učenci prosili: Učenik, jej! On pa je rekel: Jaz imam za živčž jed, katere vi ne poznate. Govorili so torej učenci med seboj: Mar mu je kdo jedi prinesel? Jezus jim reče: Moja jed je, da izvršujem voljo tistega, ki me je poslal, in da dovršim njegovo delo. Ali ne pravite: Še štiri mesece, pa pride žetev? Glejte, povem vam, povzdignite oči in pogledjte polja, da so že bela za žetev. Žanjec prejema plačilo in spravlja sad za večno življenje, da se bosta skupno veselila seja-vec in žanjec. Kajti v tem je pregovor resničen: Eden seje, drugi žanje. Jaz sem vas poslal, da boste želi to, za kar se niste vi trudili. Drugi so se trudili in vi ste stopili v njih delo.

Iz tistega mesta je mnogo Samarijanov verovalo zaradi besed žene, ki je pričevala. Ko so torej Samarijani k njemu prišli, so ga prosili, naj ostane pri njih. Ostal je ondi dva dni. In še mnogo več jih je verovalo vanj zaradi njegove besede; in ženi so govorili: Ne verujemo več zaradi tvojega pripovedovanja, zakaj sami smo slišali in vemo, da je on resnično Zveličar sveta.

obrne v duhovno smer — "živa voda", vedno tekoča, je milost božja.

Ženska sprva ne razume. Živa voda ji pomeni studenčnico, ki je v vsej okolici ni. Kako naj ji Jezus zajame vode iz potoka? Da, če bi s čudežem priklical iz zemlje studenec, bi bil večji kot očak Jakob, ki je samo vodnjak izkopal. Take misli izraža ženska, Jezus pa skuša s svojo mislijo o milosti božji prodrcti v njeno dušo. Da bi šlo hitreje, jo opozori na njeno grešno življenje. V njej se oglasi vest in brž vse prizna. Obenem ji vstane vprašanje, ki ga je gotovo že pogosto sama pri sebi premlevala: Kako je s tem čudnim razmerjem med Judi in Samarijani? Samarijani so bili sprva pogani. Naselili so jih tam: Asirci, ki so kraj izpraznili z odvedbo Judov v suž-rost Toda v bližini Judov so se pojuidili, pa le nekako napol. Sprejeli so judovsko vero, obenem pa obdržali polno poganskih primesi. Judje jim niso dovolili, da bi hodili v jeruzalemski tempelj, zato so si zgradili svojega na gori Garizim. Ia tako je nastal spor, kje naj pravoveren Jud svojega Boga časti.

Jezus odločno pove, da je z njegovim prihodom na svet odklenkalo obema sporuima templjema, zakaj začelo se bo zdaj novo bogočastje, ki ni navezано na kraj in razne zunanosti. Prihajalo bo iz srca in duše, doma bo po vsem svetu. Ženi še ni jasno, potolaži se z mislijo, da bo že Mesija vse razložil, kadar pride. In zdaj ji Jezus jasno pove: Ne čakajte na drugega — jaz sem! Ženska se tako razveseli, da pusti posodo z vodo in teče oznanjat, koga je našla.

Učenci — koliko jih je neki bilo? Najbrž samo dva ali trije, med njimi gotovo Janez, ki vse tako živo popisuje. Če bi jih bilo več, čemu bi šli nakupovat v takem številu? Bili so pa tako zelo "judovski", da so se čudili, kako da Jezus govori z žensko in še na samem. Drugi učenci tega niso nikdar napravili.

In zdaj imamo spet lep primer, kako Jezus zna od naravnih reči dvigniti misel na nadnaravne. Od jedi, ki jo zahteva narava, na voljo božjo, ki jo zahteva poklic. In nato spet iz pregovorov, ki krožijo med ljudstvom o vsakdanjem življenju in njega zahtevah, na pomen, ki ga zemeljsko misleč človek sam od sebe ne najde. Žetev! Pobiranje zvelega žita — da! Pa je še druga žetev — zbiranje duš, ki so dozorele za božje kraljestvo. To bo poklic apostolov in drugih učencev. In da take duše že dozorevajo, se je videlo prav ob dogodkih pri Jakobovem studencu, takoj nato pa v mestu samem. Apostoli bodo želi, da, imeli bodo lepe uspehe, pa naj ne bodo prevzetni in naj si ne lastijo zaslug. Poprej je bilo treba sejeti, brez tega bi ne bilo žetve. In sejati je Jezus — milost božja je poklicala duše.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

MED DEKLETI. — POLOM.

NAENKRAT SEM DOBIL PISMO OD NAŠIH DEKLET. Prosile so me, naj pridem in jim pomagam spraviti na oder neko predstavo.

Odrplo se mi je novo polje, na katero sem stopil brez oklevanja. Vesel sem bil, da bom mogel od blizu spoznati tudi nekaj deklških značajev.

Takoj sem se odzval. Svoje gledališko osebje sem našel zbrano na domu pri Markovih. Domača hčerka je bila med igralkami, pa so se vse druge kar pri njih zbirale. Igro so imele odločeno, vloge razdeljene. Oboje je bilo po mojih mislih pogrešeno, vendar nisem hotel spreminjati. Hotel sem biti kar mogoče ljubezniv režiser.

Nekaj večerov smo se prav pridno učili. Čeprav mi ni bilo lahko hoditi tja iz Ljubljane, sem komaj čakal, da je prišel določeni dan. Trdo je šlo s poukom. Moje igralko so imele kaj malo pojma o nastopanju in govorjenju na odru, jaz pa tudi ne dosti več. Vendar je naša skupna dobra volja dosegla uspehe in nadomestila nedostatke.

Med odmori smo modrovali o raznih zadevah in se zabavali. Tukaj sem imel priliko spoznavati mišljenje in nagnjenje preprostih kmečkih deklet. Marsikatero lepo organizatorično misel smo spravili na plan. Pogovor se je namreč sukal skoraj samo o teh rečeh.

Toda ne dolgo. Dogodil se je nam vsem neprijeten pripetljaj, ki je naprtil našim večerom neslaven konec. Krivi so bili — vaški fantje!

Nekoč sta bila pri Markovih doma samo oče in hči, ki je bila med igralkami. Oče je že spal v kamri, mi smo se vadili v hiši. Precej dobro nam je šlo, zato smo bili potem v odmoru židane volje. Pavzo smo preko navade potegnili.

Kar potrka z vso silo na okno od zunaj in hud fantovski glas se zasliši:

"Tega ne bomo več trpeli! Kaj išče ta škric med našimi dekleti!"

Ostrmeli smo. Zdelo se je, da je dogodek vsem nerazumljiv. Jaz nisem mogel prvi trenutek prav nič misliti, kaj naj bi čuden vzklik pod oknom pomenil.

Prva se zave domaca hči. Pogled ji plane proti kamri, kakor da se zanaša na spečega očeta. Migne nam, naj molčimo, in stopi k oknu.

"Kaj iščete tod, potepuhi! Spat se mi spravite! Naša hiša vas nič ne briga."

"Bomo videli! Ti nas res nič ne brigaš, pa nas druge, ki jih imaš notri. In tvoj Ljubljančan! Odrpri, da pridemo v hišo!"

Dekleta so završala. Markova se ni dala oplasiti.

"Nobeden noter! Stran od naše hiše!"

Planila je v vežo, da bi pritrdila zapah. Pa je bilo že prepozno. Polzaprta vrata so odrinili in trije so mogočno stopili v sobo. Prvo, kar sem z zadostrenjem opazil, je bilo, da niso bili izmed Orlov. Zunaj je pa bilo slišati še druge glasove.

Tedaj sem spoznal položaj in se ojunail:

"Fantje, pamet! Kaj kolovratite tod okrog? Saj veste, čemu smo tukaj. Zakaj nas motite?"

"Nič ne motimo. Mirno bomo gledali, kako ta reč gre".

In so že sedeli na klopi poleg vrat.

"Tega ne morem trpeti. Vaje so vedno brez gledalcev. Igro boste videli na odru."

"Pa jo hočemo tudi tukaj!"

Spet se je razgrela Markova:

"Pa je ne boste! Ven se poberte! Vpričo vas nobena ne zine besede. Če se ne spravite zlepa, pokličem očeta."

"Ha, ha! Ne delaj se tako pogumno, saj vemo, da si sama doma. Prav zato moramo mi nekoliko postražiti pri vas."

Vsi smo bili spet v zadregi. Markovi je skoraj vzkipelo, pa se je premagala. Stopila je na prag v kamro.

"Ata!"

Tako prepričevalno je zaklicala, da se je pitepencem takoj poznalo, kako je omajana njihova vera v odsotnost vseh Markovih. Pa tudi odziv iz kamre ni izostal.

"Kaj pa je? Kdo je tu?"

Pol zaspan, pol preplašen je bil očetov glas. Kar suovro se je glasil. Pomagal je pa izborno.

Oni trije so vstali in se odpravili. Za slovo so pustili na moj naslov ljubeznivo grožnjo:

"Glej, da te več ne najdemo tu! Za nocoj odneseš, drugič te počakamo za grmom..."

Čisto propadel sem bil. Tako nepričakovano je prišlo. Oni pa so že vriskali skozi vas in klicali na korajžo. Pozneje sem zvedel, da sta bila med njimi tudi dva Orla...

Dekleta so mi povedale, da jim nejevolja fantov ni bila povsem neznana. Več opazk so že slišale, ta-

kega izbruhla pa nobena ni pričakovala. Pokregal sem jih, zakaj mi niso tega že prej povedale.

Uvedel sem, da se bo treba vdati. Ljubosumnosti fantov ne kaže izzivati. K sreči je bila igra že toliko naštudirana, da sem lahko napovedal dve vaji na odru v farovski veži, nato generalno. Vse so se vršile pri belem dnevu. Tako smo se izognili nadaljnemu preganjanju od strani fantov.

Po predstavi za publiko sem svoje gledališko osebje odslovil. Dekleta so me sicer prosile, naj jim izberem novo igro, jaz sem pa rajši pridobljene nauke obrnil v svoj prid. Zapustil sem "smrtnonevarno" deklško družbo in si zopet poiskal fantovsko — za eno življenjsko skušnjo bogatejši.

(Pride še)

IZ ROKAVA PATRA ODILA

BOŽIČNA PLOŠČA, ki ste lani tako radi segli po njej, je pošla. Popraševanje po njej pa ni pošlo. Zato smo naročili novo naklado in jo spet lahko dobite. Verjetno lani mnogi še niste vedeli zanjjo.

Cena je ista (£2-10-0) in naročila sprejema:

Rev. Odilo Hajnšek

66 Gordon St., Paddington, NSW

Ko bo na sveti večer zadišalo po kadilu, naj po vašem stanovanju odmeva tudi slovenska božična pesem! Plošča vam bo pomagala živeti se v stare božične običaje, ki ste jih poznali doma.

Slovenske melodije na radiu.

Skoraj neverjetno se je slišalo v nedeljo 21. oktobra tisto uro od 11. — 12. Radio je napovedoval: Iz cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu oddajamo latinsko mašo Ignacija Hladnika, dirigira Rev. Odilo Hajnšek, pri orglah Tanja Matulič. Pri darovanju skladba Gregorja Riharja, po maši pesem skladatelja Angelika Hribarja. Sama slovenska imena!

Kako je prišlo do tega?

Kakor večina drugih katoliških cerkev v Avstraliji, tudi fara sv. Frančiška v Paddingtonu ni imela pravega pevskega zbora. Ko so pa patri slišali naše slovenske pesmi in dvorani, so me naprosili, da bi tudi njim organiziral petje pri nedeljskih mašah, vsaj včasih. Veseli bi bili, če bi kdaj zapeli slovenski pevci. Ker to še ni bilo mogoče, sem začel učiti domačine in je kar dobro steklo. Najrajši jemljem slovenske melodije, besedilo pa v angleščini, ki ga je mnogim našim pesmim priredil rajni pesnik Ivan Zorman v Clevelandu.

Upam, da se bomo še oglašali po radiu, saj največja postaja v Sydneyu komaj čaka, da se kak zbor odzove vabilu za nastop.

Naša prva prireditev v St. Charles dvorani

Posrečena je bila dvorana, posrečen ves program. Morda so nekateri nekoliko težko našli pravi kraj, bilo je pač prvič. Dvorano so pa vzi vzljubili in pohvalili našo prebiro. Saj je samo miljo in pol delj kot v Paddington. Peš pa ni nihče hodil!

Gledavci so uživali nastop čarovnika iz Melbourne. Njegova spretnost je res občudovanja vredna. Pevci in godci so tudi močno ugajali. Vsem prav lepa hvala!

Naslednja prireditev

V soboto 8. decembra zvečer v isti dvorani:

Carrington Rd., Waverley, zraven

Post Office

"S V O J E G L A V Č E K"

Vesela igra pod režijo I. Koželja

Pevski zbor, domača godba, ples.

Naša igralska družina raste. Pri igri se bosta zaročila kar dva para. Videli boste klasičen zgled svojeglavnosti in trme slovenskega dekleta, potem odločno poštenje slovenskega fanta. Neumnosti hlapca Jožeta se boste nasmejali do stropa. In tako dalje. P r i d i t e !

Izpod Triglava

BOLEZENSKO ZAVAROVANJE, kakor tudi invalidsko, pokojninsko itd. je v Sloveniji, oziroma v vsej Jugoslaviji, neravnost idealno. Vse je sicer v državnih rokah, toda prav država je tista, ki ima za bolnika sreče, kot komaj kakšna druga na svetu. Tako mora človek vzdikniti, ko bere oudotne zakone. Žal, da država nima tudi idealnih podložnikov. Njeni predstavniki so morali javno ugotoviti na svojem zborovanju, da državljani dobrote svoje države nesramno zlorabljajo. Lani je od sto zavarovanih zbolelo ali samo "zbolelo" skoraj 95! Torej malo manj ko vsi. Država je morala izdati zanje tako težke bilijone, da bo prisiljena te vrste zakonodajo temeljito preustrojiti. Tako pravijo gospodje tovariši.

IZ VELIK POLJAN pri Ortneku poroča bivši Amerikanec: Na kmetih je težavno. Manjka delovne sile. Mladina sili v šole in industrijo, kjer je boljši zaslužek. Starejši se trudijo, da bi obdržali stare običaje. Delo na kmetih je pretežno za stare, zato zemljo obdelujejo le v obsegu, ki je potreben zanje same. Dne 15. julija je pobila toča. Tudi v Strugi in proti Laščam".

V **MOKRONOGU** in **St. Jerneju** so pa imeli točo dne 5. avgusta. Sploh je bilo preteklo poletje polno vremenskih nezgod po raznih krajih pod Triglavom.

PRAZNOVANJE 500letnice ljubljanske škofije so v Ljubljani zaključili dne 9. septembra. Na slavnostnem obedu, ki so se ga udeležili premogni cerkveni dostojanstveniki, je v imenu ameriških Slovencev povzel besedo Rev. Alojzij Baznik, župnik fare sv. Vida v Clevelandu. V krasnem govoru je na kratko orisal delovanje vernih Slovencev v Ameriki in želel ljubljanski nadškofiji obilico božjega blagoslova. Župnik Baznik je rojen v Ameriki. Med vojno je bil ameriški vojaški kurat in se je delj časa mudil na Goriškem. Njegova gladka slovenska beseda je v Ljubljani vzbudila veliko pozornost.

ZALEZIJANCI, znani zlasti z Rakovnika pri Ljubljani, so še vedno zelo delavni v Sloveniji in po vsej Jugoslaviji. Seveda jim je vzgojno deło med moško mladino po nekdanjem zgledu onemo-

goceno. Postali so po večini duhovniki v splošnem dušnem pastirstvu in upravljajo v Sloveniji 19 župnij. Na Kodeljevem poleg Ljubljane dokončavajo dela na novi cerkvi Male Cvetke. Za svoj lastni naraščaj smejo zbirati in učiti dečke. Imajo kar lepo število novincev in bogoslovcev. Ker niso mogli najti primernega zavoda, jim je križevski škof Bukatko (sedaj pomožni nadškof v Belgradu) odstopil svojo škofijsko palačo in se odpovedal lastnemu gospodinjstvu. Zase je obdržal le najbolj potrebne prostore v škofijski palači.

PROIZVODNJA PAPIRJA zelo narašča. Ne bo dolgo, tako napovedujejo, da bodo razne papirnice vrgle na trg za 100% papirja več kot doslej. Papirja je in bo torej dovolj za vse mogoče potrebe, pa tudi nepotrebe, pač pa ga bo pod komunisti vedno manjkalo za tiskanje katoliških listov in knjig.

STOLETNICO SLOMSKOVE SMRTI je marijorska škofija z veliko slovenostjo proslavila v dneh 22. in 23. septembra. Začeli so s proslavo v baziliki Matere Milosti pri frančiškanih, kjer je Slomšek pokopan pod glavnim oltarjem. Nadaljevali so v stolnici, zaključili pri sv. Trojici v Slovenskih goricah, znani božji poti. Povsod se je trlo vernega naroda in raznih cerkvenih dostojanstvenikov iz vse Jugoslavije. Krona vse proslave je bila prošnja na sv. Očeta, naj Slomska proglasi za svetnika. Vse slovesnosti so morale biti med štiri mi stenami, pri oblastnikih današnje Slovenije pač Slomšek ne pomeni nič.

NADŠKOF ANTON VOVK je kljub bolezni pogumno šel v Rim in se udeležuje razprav vesoljnega zbora. Od preveč napornih opravkov mu daje spregled. Na dan odprtja zbora, dne 11. oktobra, zanj ni bila obvezna udeležba pri procesiji škofov in kardinalov. Šel je sam v baziliko sv. Petra in bil tam še pred papežem in kardinali.

KDO MU LAHKO POVE?

Anton Golobič je baje pred leti imel naslov v Waverley, Sydney. Domov se že leta ni javil. Išče ga sestra Kristina, poročena Spolarič. Naslov: 85 Hardie St., Mascot, Sydney.

V Avstralijo je prišla nedavno s Švedskega. **DOBRODOŠLA!**



Z BENGALSKIH POLJAN

Poroča misijonar Stanko Podržaj,
Chandernagore

ROŽNI VENEC JE PRINESEL NESREČO. — Iz 7 milj oddaljenega kraja se je zglasila pri meni hindujska ženska srednih let, Z njo je bil mlajši moški. Pomolila mi je rjavkast pleten rožni venec z besedami: "To-le je moj brat prinesel pred leti iz Kalkute. Od tistega časa so mi umrli štirje bratje in sestre. Verjetno te reči ne znamo prav rabiti, odtod nesreča. Prinesla sem ta molek vam, pa naredite z njim, kar hočete." — Skušal sem ženski dopovedati, da je v zmoti, pa vse zaman. Končno sem vzel molek in žensko odslovil. Molek hranim in včasih molim nanj rožni venec, da bi Bog odvezel slepoto tem nesrečnim ljudem.

PRIPADNIKI HINDUJSKE VERE imajo celo vrsto bogov. Po njihovih mislih ni treba častiti vseh, ampak le tiste, ki si jih kdo sam izvoli iz množice. Toda ko jih je priznal za svoje, mora njim v čast vršiti razne obrede, ki so včasih zelo zapleteni. Te obrede mora znati do pičice natančno in jih prav tako natančno vršiti. Če le eno besedo napačno izgovori, je že vse zanič in človek si nakoplje nesrečo na tem in onem svetu. Ko to vemo, šele razumemo, zakaj je ona ženska dejala, da najbrž molka "ni znala prav rabiti". In ker po svojih mislih tega ni znala, so ji za kazen umrli bratje in sestre!

BRATAČARIJI ali ZAOBLJUBLJENI se imenujejo člani neke bengalske organizacije, ki se bavi s pospeševanjem domače folklore. Zbirajo bengalske plesne in pesmi, sploh stare običaje. Organizacija se trudi tudi za vzgojo svojega članstva v značajne ljudi. Vsak član se mora zaobljubiti, da bo izpolnjeval 16 glavnih in 6 dodatnih

društvenih postav. Na primer: Govoril bom čisto bengalsčino, ne bom je mešal z angleščino. Ali: Ne bom dobelil trebuha, zato ne bom jedel, če nisem lačen. In tako dalje. Tudi naa čandernagorska šola je včlanjena v organizacijo in mene dostikrat povabijo, da jim kaj spregovorim. Vse bi bilo, le nekaj me moti. Njihov uradni pozdrav je v tem, da dvignejo desnico navpik in zakličejo: I — a! Jaz pa tega pozdrava kar ne morem spraviti iz sebe. Boste že vedeli, zakaj ne . . .

POZNAL SEM DOBRO ustanovitelja "Bratačarijev", ki je pa zdaj že mrtev. Bil je neki gospod Dutt, zaposlen tudi v ministrstvu. Nekoč mi je tožil, kako slabo vpliva Zahod na Vzhod. Bolje bi bilo po njegovem mnenju, če bi Indija ne imela poslov z Evropo in Ameriko. Odgovoril sem mu: Škoda je le ta, da Indija posnema Zahod v slabem, ne pa v dobrem. Na ta moj odgovor je gospod Dutt kar umolknil.

Darovi za p. Podržaja

Družina Bregantič	1-0-0
Franc Danev	1-0-0
A.H. Melbourne	1-10-0
N.N. Vic.	1-0-0
Na romanju v Liverpool.	5-0-0

Močno priporočamo: Spomnite se p. misijonarja o božičnih praznikih! Po novem letu odpeljemo darove. — Ur.



ROMANJE BILO LEPO

V nedeljo popoldne 4. novembra smo slovenski romarji skoraj docela napolnili cerkev Vseh svetnikov v Liverpoolu. Lepo število romarjev nas je res iznenadilo. Tudi so vsi pozorno in pobožno sledili vsem opravilom, da je bilo veselje. Pevci na koro so pobožnost zelo povzdignili. Nad 30 vernikov je med sv. mašo prišlo k obhajilni mizi.

Nepričakovana sprememba vremena nam je preprečila procesijo in tudi piknik. Pa smo se vendar prav zadovoljni vrnili domov. Škoda se je naredila le misijonarju Podržaju, ker nismo mogli prodajati pripravljenih srečk. Kljub temu je dal dober človek zanj 5 funtov. Lepa hvala! Drugi se ga boste pa za Božič kaj spomnili. — Ur.

Kaj pravite

Ura je točno šest, čas za večerjo, ki me čaka v hiši onkraj dvorišča. Sem že pri vratih, ko zapoje telefon. Skočim in dvignem slušalko.

"F M one five two five. Fr. Bernard speaking."

"Ali ste vi... vi... slovenski?"

"Jaz, da, pater Bernard."

"Vi mene ne poznate, sem iz Melbourn . . ."

"Nič za to, se bova pa zdaj spoznala. Kdo pa si?"

"Ali poznate vi enega v Fitzroyu, ki vas pozna?"

"Že mogoče. Kako mu je pa ime?"

"Za ime ne vem, rekel je, da vas pozna."

"Že mogoče. Zakaj pa vprašaš zanj?"

"Je rekel, da naj vas pokličem, ko pridem v Sydney."

"Prav. Poklical si me, predstavil se še nisi."

"Kaj ste rekli?"

"Rad bi vedel, s kom govorim. Povej mi vsaj svoje ime."

"Saj sem že rekel, da me ne poznate."

"Pa bi te rad poznal. Povej vendar, kako se pišeš."

"O, en Slovec sem."

"Povej mi ime in kaj bi rad. Kar tako me vendar nisi poklical, kaj?"

"Pavlovic."

"No, to je že nekaj. Kaj bi pa rad?"

"Sem prišel pogledat, kako je v Sydneyu z delom."

"In kaj si zvedel?"

"Še nič. Sem ravno prišel."

"Odkod pa telefoniraš?"

"Iz Redferna. Iz javne telefonske govorilnice."

"A tako. In kam si namenjen?"

"Nikamor. Nobenega ne poznam. Oni v Fitzroyu je rekel, da naj vas pokličem."

"Prav. Poklical si me, kaj bi pa rad?"

"Kako je z delom v Sydneyu in kam bi šel?"

"Ali si kar tjavendan prišel v Sydney? Nič vedel, kam greš?"

"Nič. Oni je rekel, da naj vas pokličem."

"In zdajle, ko se noč dela, naj ti kar po telefonu povem sam ne vem kaj. Ti in oni v Fitzroyu sta čudna tiča. čakaj malo, da pomislim, kam bi mogel iti čez noč."

"Za čez noč je že dobro."

"Kam pa pojdeš?"

"Sem srečal Hrvata, ki bom pri njem."

"No, to je pa v redu. Potem te bo že on seznanil še drugimi in . . ."

"On jutri odide v Adelaido."

"Čeprav. Ti bo že povedal, kam se jutri obrni."

"O, to me ne skrbi. Jutri sigurno dobim delo."

"Potem je tudi to v redu. Zakaj pa potem mene sprašuješ, kako je tu z delom?"

"Da bi mi dali nekaj denarja."

"A tako! Nimaš nič?"

"Saj bom potem vrnil, ko zaslužim."

"Poslušaj, ti moj Slovec Pavlovic! Sam si že v začetku poudaril, da te ne poznam. Kdo te je priporočil, ne veš. Svoje ime si mi na silo in le napol povedal. Ali hočeš denar kar po telefonu? Menda misliš, da komaj čakam, da se ga znebim?"

Umolknil je.

"Morda si vreden podpore, morda nisi. Ampak navadi se nekoliko manire in preden greš spet po svetu, malo pomisli, kako se je treba med ljudmi vesti. Si razumel?"

Molk.

"Moj naslov imaš, torej na svidenje!"

Molk. Pet sekund počakam. Položim slušalko. To je bilo prvo in zadnje srečanje z njim.

Morda je medtem vam in še komu povedal, da slovenski duhovnik nima srca za rojaka, ki je v stiskah . . . Ur.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£2-0-0: Anton Štukelj, John Ibič, Jože Urbas;

£1-0-0: Rudolf Mežnar, Neimen., Matija Merlak, Jože Kovačič, Jože Horvat, Jordan Belich, Janez Klemenčič, Franc Vrabec, Joško Kariš, Marija Slokar, Oskar Metlikovec, Simon Novak, Ivan Ostraško, Ciril Škofič, Štefan Močilnik, Karlo Lenarčič;

£0-10-0: Drago Grlj, Peter Strah, Stanko Faturo, K. Hartner, Jože Potočnik, Lino Canzutti, Franc Ternar, V. Vrtačnik, Ivan Brezovec, Milan Celigoj, Viktor Cucek, Fr. Znidarsič, Jožef Rupnik;

£0-5-0: Maks Namestnik, Ludvik Truden.

Prisrčna hvala in Bog povrni tudi tem najnovjšim darovalcem! Poskrbeli so, da se veriga posebnih podpornikov tudi v preteklih dveh mesecih ni pretrgala. Čast!

Zamolčati pa ne moremo, da je tudi veriga **neplačanih naročnin** še dolga. Da, kar **predolga!** Ali se zamudniki zavedate, da je samo še **mesec in pol** do novega leta?



DRUŠTVENE VESTI

SLOMSKOVA PROSLAVA je lepo uspela. Več o njej smo čitali v prejšnji številki MISLI. Prav lepa hvala poročevalcu!

Brez dvoma je bila to ena najlepših in najbolj uspešnih prireditvev našega društva. Posebno nas je veselilo, da se je naša mladina tako lepo izkazala na odru. Vsakdo ve, da ni lahka reč otroke pripraviti za odrski nastop. Dvakrat teže je, če imaš pred seboj otroke v izseljenstvu. Razdalje, jezik, pomanjkanje časa! Zato moramo biti zelo hvaležni tistim, ki so otroke učili in pripravili za nastop. Dajmo jim zasluženo priznanje!

Polna dvorana je pa tudi dokazala, da se rojaki zanimajo za uspehe Slomškove šole in so jih veseli. Upamo, da jih otroci niso razočarali, čeprav sta obe Slomškovi šoli še dokaj novi ustanovi. Sicer pa pri tem ne gre toliko za odrasle in njihovo zadovoljnost. Gre za otroke, da jih ohranimo za slovenstvo. Ko obiskujejo slovenske tečaje in nastopajo na odru, si zbirajo za bodoča leta prijetne spomine na zgodnjo mladost in izpopolnjujejo si znanje slovenščine, čeprav bo ver-

jetno vedno ostalo omejeno na najnunejše. Vsak drobec, ki ga rešimo v morju tujine, je dragocen.

Hvala staršem, ki to razumejo in se niso bali truda, ko je bilo treba otroke spraviti na prireditve. Prepričani smo, da je Slomšek vesel staršev in otrok.

Posebej se moramo zahvaliti moškemu zboru za prelepo petje. Njegov nastop je bil odličen, pa so tudi želi priznanje in aplavz, ki je bil vseskozi zaslužen. Priporočamo se tudi nadalje za iskreno sodelovanje.

ZDAJ JE NA VRSTI MIKLAVŽEV ANJE! Letos bo sv. Miklavž zelo zgoden. Nemara zato, ker ta nebeški prijatelj otrok želi tudi od svoje strani dati priznanje našim otrokom, da tako pridno hodijo v slovensko šolo, pa jih hoče obdarovati med prvimi. Le pridi, Miklavž, saj že težko čakajo!

Da ne pozabimo: **Miklavž pride v soboto 1. decembra.** Slišimo, da prinese s seboj mnogo darov.

Starši, tudi to pot se potrudite, da nam pripeljete svojo deco! Ohranimo lepe stare običaje tudi v tujini! Napravimo mladini veselje! Miklavž bo imel posebne nagrade za najboljše učence Slomškove šole. Društvo bo pa obdarilo učiteljstvo, da tudi ti požrtvovalni delavci dobijo potrebno priznanje, kot je edino prav.

Začeli bi radi točno, da po odhodu Miklavža tudi odrasli pridejo na svoj račun. Bodite na mestu vsaj **ob sedmih** in tisti, ki želite tudi sami prispevati k obdarovanju, oddajte darove pri vratih.

Torej na veselo svidenje pri Miklavževanju!

Odbor slov. društva

MIKLAVŽ PRIDE V SYDNEY!

V soboto 1. decembra ob 7. zvečer

Povabilo ga je Slovensko društvo

PALINGS koncertna dvorana, ASH ST.

blizu Vynyard postaje v mestu.

Prijeten večer za otroke in odrasle!

Po Miklavževem nastopu prosta zabava.

Vsi prijazno vabljeni!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

P i s m a

Dragi prijatelji slovenske šole: —

Oglašam se prvič v Kotiček. Povedal bi rad, kakšen lep doživljal sem učakal v mesecu oktobru. Bil sem pri prvem sv. obhajilu v skupini mojih šolarjev. Joj, kakšno presenečenje je bilo zame, ko sem počasi stopal prvič proti obhajilni mizi. Naša šolska sestra nas je naučila lepo molitvico. Po nase bi bilo tako: Pridi, Jezus moj, pridi v srce moje!

Po sv. maši je sledil lep party. Velika bela torta mi bo za vekomaj lep spomin. Nasmeljali smo se, ko je šolska sestra majhno deklico posadila na mizo in ji rekla: Ti boš torto samo ubila, jaz pa jo bom zrezala.

Teden pozneje sem zvedel veselo novico, da sem dobil prvo nagrado v tekmi za risanje. Opozorili so me s pismom, da naj pridem v Town Hall Leichhardt po nagrado. Sem bil malo v zadregi, ko sem moral stopiti na veliki oder pred inšpektorja. Dobil sem diplomo, ki jo je podpisal župan v Leichhardt. Zdaj pa vsem lepe pozdrave.

Erik Metlikovec, učenec Slomškove šole v Leichhardt.

Dragi p. Bernard: —

Spet se oglašamo Uršičeve sestrice. Zato, ker nam ni verjel p. Bernard, urednik MISLI, da same pišemo, bomo zdaj odposlale pismo kar njemu. Sprva pišem jaz najmlajša, Cvetka. Ko se pa bom utrudila, bom izročila svinčnik moji srednji sestri Jožici. Ona je bila pridni moj "Rjavko" pri igri Mačeha in pastorka. Seveda jaz kot sirota Jerica, smo čitali v VESTNIKU, sem se najbolj odrezala pri igri. Mnoga hvala vam vsem, ki ste pomagali, najbolj pa gospodični Anici Srnee, ker se je tako mučila z nami.

Tako je lepo sedaj, ko je mamica zopet doma. Veliko smo molile, da je prišla zopet domov tako hitro. Tudi naše nune v šoli so molile za mamino zdravje. Najbolj se pa zahvalimo p. Baziliju, ki je še mašo daroval za ozdravitev.

Ne bomo pozabile za dobre prijateljev, zato molimo vsak dan zanje in za vse Slovence v Avstraliji. Kako lepega bratca imata Lilica in Edica Tomazič. In tudi Lilica štolfa je dobila bratca, da ni sama. Ko bi ga me imele, bi mu zapele tisto:

V mirne sanje se zazibaj,
v zarjah zlatih sladko snivaj.
Med duhovne hrabre borce,
zlato dete, se podaj.

Vsem kotičkarjem lep pozdrav.

Cvetka, Jožica, Majda, Melbourne

S E S T A V K I

Slamica, Bobek in kamenček

Na požeti njivi so ostali slamica, bobek in kamenček. Slamica je bila zmeraj vesela, bobek in kamenček pa sta bila lena in počasna. Nekega dne je slamica rekla bobku: "Kaj če bi šli na potovanje?"

Šli so in prišli do potoka. Niso mogli čez, ker ni bilo brvi. Slamica je rekla, da bo legla čez vodo in bosta kamenček in bobek šla po njej čez potok.

Bobek je šel prvi in srečno prišel na drugo stran. Potem je poskusil še kamenček. Bil je pa neroden in je padel v vodo. Bobek se je tako smejal, da mu je počil trebušček. Še slamico je pozabil potegniti iz vode. Ko je opazil, da mu je trebuh počil, je zajokal: "Joh, kaj bom pa zdaj naredil!"

K sreči pride mimo čevljar in mu sešije črno krpo. Zato ima bobek še danes črno krpo na trebuhu. Če ne verjamete, pa sami pogledjte.

Marija Ternar, slovenska šola v St. Albansu.

Naša šola

Jaz imam zelo rada slovensko šolo, ker naše učenje mi ugaja. Prvo nedeljo v novembru bomo šli na pokopališče in potem na romanje v Sunbury. Seveda bomo oblekli narodne noše. Jaz se že zelo veselim.

V naši šoli se učimo slovensko pisati in čitati. Učimo se tudi o Sloveniji, ker v naši učilnici imamo na steni naslikan velik zemljevid Slovenije. Včasih smo kar predni in nagajamo naši učiteljici. Tudi južino dobimo: piškote in kakao. Potem se gremo igrat na dvorišče.

Slovenski jezik se je lahko učiti. Jaz sem zadovoljna, da hodim v slovensko šolo. Ko bom velika, bom šla v Slovenijo na obisk in bom lahko govorila s svojimi sorodniki. Tudi mamici in ateku bom ed tam lahko pisala po slovensko. Že zdaj kar dobro govorim in tudi pišem. Do takrat se bom pa še boljše naučila.

Sandra Hervatin, slovenska šola v Melbourne.

Misli, September, 1962

JANKOVA MOJCA

Koroška šala

ONEGAVI JANKO JE V AMERIŠKEM Clevelandu obiskal staro znanko iz norih let, ko je še mislil, da se bosta vzela... Pa je Janko poštene slovenske matere sin, in je računal, da je tista znanca Francka ali po mestjansko Fani pač istega mnenja, da se poročita, ko Janko prevzame očetov dom, za katerega edini pogoj staršev je bil ta, da se poroči, ko bo star že 30 let — imel jih je pa šele 25. In tista Fani je bila neučakana, zato mu je zabrusila: "Nak, da bom že stara baba, ko se omožim, to pa ne!" In je 20 let stara šla preko luže, v upanju, da pride malo prej na vrsto.

Pa se je Miss Frances salamensko zmotila. Nekaj pisem je še žalostno pisarila Janku na Koroško, toda takoj potem, ko je Janko zvedel, da bivša gospodična Francka in potem Fani že leti pod ameriškim soncem v visokih oblakih ter da je odšel samo Miss Frances, se je Janko od sile zamerila ta "ameriška" neznačajnost in je Francki po domače najavil, da pride samo še na obisk v Ameriko, ko mu bo žena rodila prvega sina.

Vse je šlo srečno in tako se je ta naš Janko poročil s pridno koroško dečvico in je moral pozabiti na Miss Frances. In tudi nekdanja Francka je vendar dočakala moža tam v Ameriki. Mešala pa je angleške besede s slovenskimi, medtem ko se je Janko držal naše lepe domače navade in ni mešal tujih besed med domače slovenske.

Tako pa je bilo, ko je prišel Janko na obisk v Clevelandu.

Hudo je v tujem svetu, če ne obvladaš jezika tistih krajev; pa si je pošteni Janko mislil: saj pridem tudi s slovenskim in nemškim prav tako daleč. In se je res tudi izmazal, kakor je vedel in znal. Ko je prišel k nekdanji Francki na obisk, se ta ni veliko brigala za novice iz koroške domovine, vendar je ponavljala Janku: "Moja dva pujsa, pa moja dva pujsa, ko bi jih ti le videl, kako sta 'najs' in dobra in pridna!"

Že je mislil Janko, da se je njegovi nekdanji prijateljici nekaj zmešalo, ker ji do kakih drugih novic ni bilo, samo za njena dva "pujsa". I seveda, Janko je že spoznal, kako naši slovenski ljudje v Ameriki maličijo naš domači jezik in vse obračajo na angleščino. Ker pa je Janko tudi zelo velik prijatelj pujsov, posebno kadar lepo pečeni pridejo na mizo (kdo se ne obližne pri svinjski pečenki?), mu je bilo nazadnje dosti stalnega Franckinega ponavljanja o njenih dveh pujsih in se je ojunčil ter zaprosil, naj mu vendar že pokaže svoj svinjak,

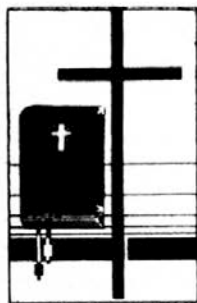
da se sam na svoje oči prepriča, če so ameriški svinjaki kaj dosti drugačni, kot so naši na Koroškem, morda vsaj toliko bolj moderni, da imajo tudi pujsi svoj radio in mogoče celo "televižo" — tele in posebno vižo! — zraven morda še kaj drugega ameriškega povrh! Bivša Miss Frances — "zdaj pa sem šur Missis Frances, da veš", ga je poučila — ga je pospremila ven, pa nikjer svinjaka in tudi nobenih pujsov nikjer! Strela ameriška, je že robantil Janko, zdaj pa res ne razumem več!

Naenkrat sta od nekod pritekla dva fantiča, prvi menda štiri leta star, drugi pa približno tri. Zanimiva otroka! In mati Missis Frances je obema stekla naproti z veselim vzklikom: "Moja dva pujsa, moja dva pujsa!" — tako je vsaj razumel onegavi Janko, v resnici pa je slovenska mati v svoji neumni angleščini, ki je ni prav izgovarjala po ameriško, hotela reči "moja dva bojsa"! Tako je, šur, šur, nesrečna amerikanščina, tako neumnih izrazov pa še pri nas na Koroškem nisem slišal, je trdil Janko. Le kako bi se mogel navaditi na Ameriko? Bom kar kmalu spet nastopil pot nazaj na Koroško, si je mislil.

Potem so sledile še tolike druge besede, ki jih Janko ni razumel: grem v "štor" (trgovino), potem grem za onile "korner" (na oglu hiše), pa tisto nič ne "lajkam" (nimam rad), boš vzel "kejke" (pečivo), itd. itd. Nazadnje se je Janko skoraj razjezil: "To je pa res vražje, da se ne razumemo prav, povejte mi po slovensko, ne pol slovensko pol angleško!" Nič ni pomagalo, Janko se je moral vdati in lepo ponižno spraševati še drugod za razlago raznih besed, da so se razumeli med seboj.

Pređen se je poslovil od svoje nekdanje izvoljenke Missis Frances, je Janko vsaj razumel, da dobi za prihodnji obisk prav gotovo brzojavko, kdaj ga bodo pričakali.

In se je čez nekaj časa Janko res spet oglašil v Clevelandu. V Minnesoto, kjer je tudi zelo veliko Slovencev, je dobil telegram, v katerem je bral lepo novico, da ga bo njegova nekdanja Francka čakala na kolodvoru. Ker je bil v prvem trenutku Janko še toliko neroden, brzojavke ni sam odprl, temveč nekdo drugi, ki mu je hotel narediti uslugo. Ta nekdo pa je bral takole: "Frances kaka na kolodvoru", namesto "čaka"... Lepa reč, se je zasmejal Janko, zdaj pa imaš! Kar kmalu nazaj v Evropo, da se še jaz nazadnje ne bom preveč "pokakal" v tej zmešani Ameriki.



Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Vse kot po navadi. Zdaj znate že na pamet: kdaj in kje.

Kakšno nedeljo bi bilo želeli, da bi bila udeležba številnejša. Saj se boste bolj potrudili, kajne? Je le bolj domače, če se oglasi pri pridigi in pesni slovenska beseda! Le pridno prihajajte!

S prvo nedeljo v decembru se začne advent. Spovednica in obhajilna miza bosta klicali bolj glasno. Ne zakrknite svojih src!

HVALOSPEV PRI MAŠI ZA RAJNE

Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se Ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog, po Kristusu, Gospodu našem.

V Njem nam je zasijalo upanje blaženega vstajenja, da nas, ko nas žalosti gotova usoda smrti, tolaži obljuba prihodnje nesmrtnosti.

Zakaj Tvojim vernikom, Gospod, se življenje spremeni, ne pa uniči. In ko jim razpade dom bivanja na zemlji, se jim pripravi večno bivališče v nebesih.

In zatorej z angeli in nadangeli, s prestoli in gospodstvi in z vso množico nebeške vojske prepavamo hvalnico tvojemu veličastvu, brez konca govoreč:

Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog nebeških čet. Polna so nebesa in zemlja tvoje slave. Hozana na višavah!

POVABLJENE NA POINT PIPER

GRIČEK POINT PIPER v Sydneyu ima prav na svojem svrhu DOM DUHOVNIH VAJ za žene in dekleta. Oskrbujejo ga nune frančiškanke. Lepo bi bilo, če bi ta kraj in njegove cilje spoznale tudi Slovenke.

D e k l i c e šolarke

Najprej so povabljene deklice od 8. leta navzgor. Zanje bodo na Point Piperju bolj počitnice kot duhovne vaje. Dali jim bomo nekaj pouka, nekaj zabave, učile se bodo slovenskih pesmi. Vsa oskrba v DOMU.

Kdaj? Od četrтка popoldne do sobote zvečer v dneh 10. — 12. januarja 1963. Starši boste poskrbeli, da varno pridejo in varno odidejo. Vse drugo bo naloga tukajšnjih sester.

Za odškodnino bodo sestre rade sprejele prostovoljne prispevke.

Priglasje sprejema in pojasnila daje do 6. jan. 1963:

P. Bernard Ambrožič
6 Wentworth St., Point Piper.
Tel.: FM 1525

Starši v Sydney in okolici! Odločite se in napravite hčerkam to izredno veselje!

Zene in odrasla dekleta

Za te bodo prave duhovne vaje, vendar bosta tudi zanje dva dneva pomenila prijeten oddih v tihoti, premišljevanju, molitvi in nabožnem petju.

Kdaj? Od petka popoldne do nedelje zvečer v dneh 18. — 20. jan. 1963. Le odločite se, ne bo vam žal!

Vsa oskrba v DOMU. Za odškodnino enako kot za deklice.

Priglasje sprejema do 12. jan. 1963 isti kot zgoraj. Če bi do tega dne ne bilo dovolj priglasov, stvar odpade. Časa je dva meseca, da si uredite domače in službene zadeve in se priglasite.

Če se bo letošnji načrt za deklice in žene količkaj obnesel, bomo prihodnje leto mislili tudi na dečke, fante in može.

ALI NAJ SE "ČISTOST" ŠE IMENUJE MED NAMI?

(Nadaljevanje)

Sveti Pavel je nekoč zapisal: Nečistost in umazanija naj se med vami niti ne imenuje. Hotel je pač reči: Ne klafajte, da vas umazane besede ne zavedejo v kaj hujšega.

Nekje je bilo brati, da danes mladi ljudje zardevajo, če jim kdo očita — čistost... Ob kľafanju pa ne!

READER'S DIGEST — gotovo nič "pridigarska" publikacija — ima dolg članek o ČISTOSTI. Preberi, če se ne bojiš, da te oblije rdečica! — Piše neka Margaret Cuklin Banning: The Case for Chastity.

V ČEM JE VREDNOST ČISTOSTI same na sebi?

Dekle, ki je nečistovala z moškim, pripoveduje: "Veliko sem slišala praviti, kako prazno je življenje dekleta, ki se ne pusti spolno izrabljati. Po mojih osebnih izkušnjah je tista 'praznota' kaj majhna v primeri s praznoto, ki jo doživlja druge vrste dekle — taka namreč, ki se neporočena z moškim izpozablja. Doslej nezavesten nagon spolnosti se je sprostil in še narastel v njej, pa se je obenem tudi morda prvič živo zavedela, da je to človeku dano za družinsko ljubezen v zakonu. Začuti se po-teptano, nenadoma zasluti, da je končni cilj njene spolnosti pogažen, da ne bo nikoli več v vsej celoti dosežen. Vzbudi se ji občutek silnega poraza. Znajde se v slepi ulici, ki si poti iz nje. Kako porazen more biti ta občutek, razume samo dekle, ki je šlo skozi to preizkušnjo. Meglena koprena gnusa leže na dejanje, ki si ga je nekoč mislila kot izraz svobode, lepote in ljubezni."

Tako govori to dekle. Mi imamo še vse več povedati. Prezgodnje in slučajno spolno občevanje rado že naprej uniči poznejše pravilno spolno razmerje v zakonu, če do zakona sploh pride. Mnogo je deklet, ki se rade pohvalijo, da si niso dovolile nič več kot neko mero "ljubimkanja". Pa se ne zavedajo, kako usodno daleč so šle že samo s tem. Ravnateljica nekega dekliškega zavoda ugotavlja, da takozvano ljubimkanje v dekletih ustvarja razpoloženje, ki jih spolno zadovolji brez resničnega občevanja. Taka dekleta so potem za vedno nesposobne za možitev.

Teško je odgovoriti na vprašanje, do kam dekle "sme iti". Toda vsako dekle kaj lahko sama razpozna razliko med romantičnim objemom, ki je naraven izraz ljubezni, in početji, ki vzbude spolne občutke. To se pravi, lahko to razpozna, dokler je v normalnem stanju. Toda če se je upijani! Alkohol podžge strast, to je splošno priznано. Pod njegovim vplivom dekle in fant ne moreta obvladati strasti in kontrolirati svojega obnašanja.

In če se dekle spozabi "do konca", kaj potem? Vprašanje čistosti in nečistosti je pri vsakem dekletu pretkano z njeno zavestjo moralnosti, njenim živčnim sistemom, njeno zdravo ali nezdravo telesnostjo in končno z njeno duševnostjo. Ali se kaj zaveda, kako bo vse te nežne tkanine razdrila v tistih kratkih hipih spolnega uživanja?

Ko se poruši čistost, propade dekletova moralnost. Je že res, dekle si lahko domišlja, da moralnosti ni in je tudi ona nima. Vendar že sama tradicija in pesništvo in romantika pritiskajo nanjo — tudi če vere v Boga nima. Od tod prihaja, da mnogi mladi ljudje odnesejo iz svojih "spolnih izkušenj" občutek krivde in greha, ki jih obremeni za vse življenje.

Da, čeprav ljudje pravijo, da spolno izživljanje dandanes ni več moralno vprašanje, sem prepričana, da ne vedo, kaj govorijo. Nečistost prav gotovo ruši moralnost, če ne drugače, pa vsaj tako, da človeka postavi v nasprotovanje družbi. Mnogi mladi ljudje uživajo v tem, da se imajo za upornike proti družbenemu ustroju, ki se jim zdi mračnijaški, in zoper vero v Boga, ki je po njihovih mislih zastarela. Toda ne zavedajo se, kaj s tem razdirajo, ne mislijo na to, kako si sami podirajo tako potrebno oporo za življenje.

Tudi vpliv nečistosti na živčni sistem je resna zadeva. Nečistovanje se vrši na skrivnem in v tveganih okoliščinah. Nima doma, v brloge se zateka. Pomislimo na motele, po ceni hotele, zadnje sedeže v avtih — ali naj bodo ti kraji primerno okolje za izkazovanje "ljubezni"? Izvrši se v naglici, paziti je treba, da kdo ne iznenadi, bojita se odkritja — te in take okoliščine pustijo za sabo nenaravno živčno napetost. Kdo naj izmeri škodo, ki jo vse to napravi v živčnem sistemu zlasti mladih deklet, ki jih tako početje do skrajnosti razburi!

Konec prih.

NEW SOUTH WALES

Twins Camp, Khancoban. — Oglašam se iz novega kraja, kamor sem se nedavno preselil. Twins Camp je novo delavsko naselje na zahodnem pobočju najvišje avstralske gore Kosciusko. Zgradili so to naselje šele letos. Je razmeroma še kar prijetno naselje, razdeljeno v dva dela, odtod tudi njegovo ime. Med obema deloma teče potok. V tem kampu stanuje nekaj stotin delavcev, zaposlenih pri zgradnji predora in umetnega jezera Geehi Dam. Med temi delavci sem doslej naštel dober tucat Slovencev, pa verjetno nas je še kaj več. Se bomo že še kaj oglasili. Pozdravlja **Franc Erpič**.

Pripomba ur.: Vsem prav lep pozdrav, posebno Jožetu Urbasu, ki se je nadavno zglasil osebno v uredništvu MISLI. Kupil je nekaj knjig in navedal novih naročnikov za naš list. Upajmo, da bo uspel.

Homebush. — Prebiram MISLI in so mi zelo všeč. Želim postati naročnica in pošiljam naslov z naročnino. Dosti poučnega se najde v listu. Vidim, da naročniki dajo uredniku veliko pohval, pa tudi kritike je deležen. Vsak pač gleda na življenje skozi svoje očali. Prav zato sem nalašč napisala povestico, ki sem jo slišala v šoli, ko sem bila še prav majhna. Taka je: Oče in sin sta se odpravila na pot. Oče jezdi osla, sin gre peš ob njem. Srečata človeka, ki reče očetu: Ni lepo, da jezdiš, sin mora pa peš hoditi. Oče razjaha in prepusti osla sinu. Spet srečata človeka, ki nagovori sina: Ni lepo, da jezdiš, oče pa mora hoditi peš. Zakaj ne bi oba sedla na osla? Očetu se zdi misel pametna, brž spleza tudi on na oslov hrbet. Srečata tretjega, ki se mu osel zasmili. Da vaju ni sram, takole mučiti ubogo žival! Razjahata in oče reče: Poskusiva še nekaj, morda bova ljudem le ustregla. Zvezeta oslu prednji in zadnji nogi, vstavita dolg kol in tako osla neseta. Pa tudi to ljudem ni bilo prav. Smejali so se jima. — **Marjana Mencigar**.

Bass Hill. — Prav lepa hvala Mirku Cudermanu iz Pascoe Vale za priznanje v zadevi križank. Piše, da so moje križanke prelahke. Že mogoče. Posebno za bolj vajene reševalce. Dosti laže

bi bilo kovati težke križanke z mnogimi tujimi imeni. Toda bojim se, da bi se jih mnogi sploh ne lotili. Ne vzeli bi si časa za brskanje po zemljevidih in slovarjih. Zato skušam svoje križanke kar mogoče "sloveniti". Želim, da bi bile dostopne tudi manj vajenim reševalcem. Mirku in vsem pa prav lep pozdrav. — **Mirko Rakušček**.

SOUTH AUSTRALIA

Parkside. — Želim sporočiti rojakom, ki me poznajo ali ne, da sem zdaj v Mental Hospitalu v Parkside, Adelaide. Seveda je to dolgočasno življenje. Zato se vsem rojakom širom po Južni Avstraliji priporočam za kak obisk. Tudi želim dobivati MISLI do nadaljnjega na ta naslov. Za vse že naprej lepa hvala in vsem iskren pozdrav. — **Maks Valencič**.

Adelaide. — Kadar berem Orlovske spomine iz Leščevja, mi živo stopi pred oči doba, ko je tudi v mojem rojstnem kraju lepo cvetelo orlovstvo. Obrodilo je tudi lepe sadove. Orlovstvo je bilo med najboljšim, kar smo kdaj Slovenci imeli. Še zmerom se čudim, zakaj nam je prav "mati" Jugoslavija to organizacijo zatrla. "Mačeha" Avstrija jo je milostno dovoljevala, čeprav marsikje beremo, da Slovenci pod njo nismo imeli narodnih pravic, kar je seveda v mnogem res. Orlovstvo so pa najprej zatrli Italijani na Primorskem, po njihovem zgledu ga je zatrla še Jugoslavija. Prihajam do prepričanja, da bi nekaj takega, kot je bilo orlovstvo, bilo zelo potrebno tudi avstralski mladini. V taki organizaciji bi si pridobila nekaj tako potrebne srčne izobrazbe in kulture. Pa tudi telesne vzgoje ji manjka. S samim brcanjem žoge in podobnimi športi se po mojih izkušnjah naučijo več surovosti kot lepega vedenja. Poglejmo samo na ulico, kako se mladi frkolini obnašajo. Kamenje mečejo v avstobus, streljajo na cestne svetilke, rogajo se starim ljudem. Doraščajoče punčare lovijo fantiče in se jim nastavljajo vsepovsod. Kaj se more pričakovati od take mladine? Pred par leti je bilo v MISLIH posneto iz nekega avstralskega lista, da so neke mladoletne deklice pobegnile z doma, in o tem so se menile neke gospe. Pravi vzrok so le deloma zadele. Jaz mislim, da mladina poleg dobre vzgoje v domači hiši po-

trebuje dobre organizacije po šolskih letih, pa tudi med šolanjem bi s pomočjo take organizacije bolje izrabila čas. Tako pa mladina o počitnicah ne ve kaj početi. Podi se sem ter tja in škodo dela. Kino in televizija močno kvarita mladino, ne moremo je pa od teh vplivov odtrgati, če ji ne damo kaj boljšega. Biti bi miralo seveda tudi res privlačno. Škoda, da tukajšnja mladina nima kaj takega, kot je bilo slovensko orlovstvo, ki ga opisuje knjiga iz leta 1920 in jo MISLI ponatiskujejo. —

Naročnik.

ZA SPOMENIK Rudiju Stemberger nabral **Franc Vrtelj**, Sydney, £ 26-0-0. Darovali:

Po £ 5-0-0: Alojz Simičič, Anton Iskra, klub Triglav; **po £ 2-0-0:** Ivan Urbančič in Alojz Tomšič; **po £ 1-0-0:** Toni Urbanc, Emil Lozel, Drago Keš, Edi Svent, Toni Federucci, Frank Brožič, Frank Valenčič. — Lepa hvala vsem, zbirka se nadaljuje.

WESTERN AUSTRALIA

Perth. — Slovenski klub za Zahodno Avstralijo je imel v soboto 27. oktobra lepo uspelo prireditve v grški dvorani na Parker cesti. Dvorana je bila kar napolnjena. Predsednik kluba, dr. J. Koce, je v pozdravnem govoru omenil, da Slovenci v W.A. prav nič ne zaostajamo za drugimi narodi, posebno v zadevi gospodarskega udejstvovanja. Prav tako v kulturnem pogledu. V razmerju z drugimi narodnostmi imamo res lepo število mladine na univerzi v Perthu. Toda vrnimo se k poteku naše prireditve. Navzočni so bili posebno zadovoljni z nastopom gdične Jožice Štrukljeve, ki je prekrasno pela. Res zasluži ime "slovenski slavček." Skupina drugih pevcev je pa pod spretnim vodstvom obeh bratov Bezgovškov iz Northama zapela vrsto narodnih pesmi. Prisotni rojaki so jih z navdušenjem sprejemali. Naš zaključek ob tej prireditvi je ta: Lanska naša prireditev je bila dobra, letošnja boljša, prihodnje leto bo pa še boljše, če Bog da. — **L. Tajnšek.**

BEGUNCI V AVSTRIJI NAJ PRIDEJO V AVSTRALIJO

TAKO PRIPOROČILO JE DAL zveznemu ministru za imigracijo, Mr Downerju, the Migrant Advisory Council of NSW Liberal Party.

To je nekak sosvet ali odbor, ki sestoji iz zastopnikov 27 različnih narodnosti v Sydneyu. Skupno je v tem odboru 85 ljudi. Sestajajo se od časa do časa o okrilju liberalne politične stranke in strankino vodstvo posluša njih mnenja in priporočila.

Na enem svojih sestankov so sprožili vprašanje, zakaj je Avstralija opustila rekrutiranje novih naseljencev med begunci, na primer v Avstriji. Pričujoči Avstrijec je poročal, da je v Avstriji vedno veliko število beguncev iz dežel pod komunisti, pa se Avstralija ne zmeni zanje.

V prvih sedmih mesecih tega leta je pribežalo v Avstrijo 1330 ljudi iz za železne zavese. Od teh je bilo iz Jugoslavije 1191, iz Ogrske 68, iz Poljske 34, iz Češkoslovaške 17, iz Bolgarije 16, iz Romunije 3, eden pa iz neznane dežele. Približno enako številčno razmerje je tudi med begunci od prej.

Dunajska policija trdi, da so pribežniki, iz Jugoslavije mladi ljudje, polni zdravja in volje, da si na novo uredijo življenje v svobodi, ki so jo z begom dosegli. Po večini bi radi emigrirali v prekmorske dežele.

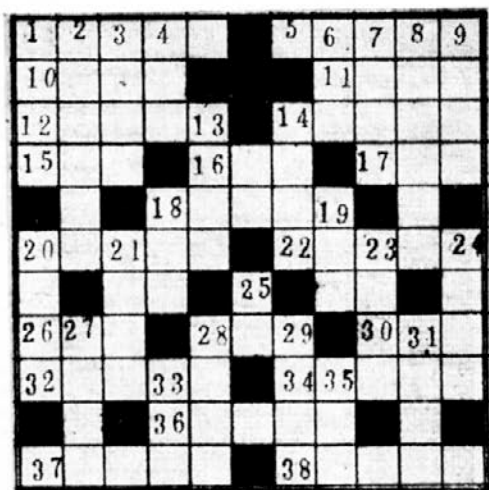
Avstrijske oblasti izjavljajo, da nimajo nika-ke možnosti tem ljudem pomagati preko morja. Odhajajo lahko samo tisti, ki imajo nekje tam sorodnike, ki so jim poslali garancijo in zanje uredili sprejem pri vladi svoje adoptirane dežele.

Čudno je, da se Avstralija ne pobriga za to, da bi med temi begunci poiskala primerne ljudi in jim preskrbela življenjske možnosti na svoji zemlji. Povsod išče nove naseljence, jih vabi in jim prigovarja, naj pridejo, čeprav sami ne silijo proč. Begunci v Avstriji, v glavnem skoraj sami Jugoslovani, pa zastonj čakajo na povabilo, ki bi se ga radi in takoj oprijeli.

Tako vsaj misli omenjeni sosvet liberalne stranke in je zato poslal ministru Downerju v Canberro svoje priporočilo. Če se je minister kaj zmenil za mnenje sosveta, zaenkrat še ni znano.

KRIŽANKA

Mirko Rakušček



Vodoravno:

- 1 druga košnja v Sloveniji
- 5 velik ogenj
- 10 mesto v Peruju
- 11 skrb, gojitev
- 12 žensko ime
- 14 naslov, oznaka
- 15 bajeslovni slovenski bog
- 16 angl. filmska igralka
- 17 pivo (angl.)
- 18 znamka ur
- 20 otok v Sredozemlju
- 22 igrišče v cirkusu
- 26 preprosto strelno orodje
- 28 začimba
- 30 drug izraz za "pojdi"
- 32 kos pohištva
- 34 znamka radia
- 36 pisatelj
- 37 filmska igralka Ekberg
- 38 nadstropje (hrv.)

Navpično:

- 1 Kocetov zastopnik
- 2 mesto v Albaniji
- 3 sklep pri molitvi
- 4 mesto (in jezero) v Turčiji
- 6 osebni zaimek
- 7 pocket (slov.), dvojina
- 8 delaven, podjeten
- 9 pleme, pasma (množ.)
- 13 žensko ime

- 14 kakor 11 vodoravno
- 18 moško ime
- 19 nadav, del plačila
- 20 pomaga pri umivanju
- 21 pristan
- 23 izhod (angl.)
- 24 kraj v Arabiji
- 25 reka v Italiji
- 27 kraj ob Perzijskem zalivu
- 28 slovenska reka
- 29 azijska država v nevarnosti
- 31 vek
- 33 podgana (angl.)

OKTOBRSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 Pliberk — 7 Gog (olj) — 10 silak — 11 nvo — 12 vm (es) — 14 lak — 15 Soča — 16 lev — 18 nekaj — 19 imam — — 21 kor — 22 if — 24 Herod — 26 snema — 28 Al — 29 jaz — 31 amen — 32 sever — 34 una — 35 USA — 37 inje — 39 at — 40 na — 41 odiuga — 43 am — 44 Patjorek.

Navpično: 1 Pavliha — 2 is — 3 bil — 4 elan — 5 Rakek — 6 k.k. — 7 gnoj — 8 ovč — 9 Goa — 13 Memel — 15 sarna — 17 var — 18a kos — 20 moje — 22 imena — 23 fanatik — 25 Davida — 27 emu — 30 zenit — 32 S.A. — 33 rjuh! — 35 una — 36 sam — 28 ego.

2. Računstvo

Pojejo 336 dni in noči, torej ne celo leto!
Rešitve poslali: Jože Grilj.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtjiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli



POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

"OK PHOTO"

108 GERTRUDE ST., FITZROY, VIC.

Paul Nicolitch

Vsakovrstna fotografska dela: krsti, poroke, godovanja, priložnostni sestanki, igre
Jamčimo odlično izdelavo po konkurenčnih cenah.

Tel.: JA 5978

**KLUB TRIGLAV
SYDNEY**

vabi na zabavo

v soboto 1. decembra ob 8 zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:

v soboto 31. decembra ob 8 zvečer.

ŽE 12 LET VAM DOBAVLJA

po ugodni ceni televizijske aparate, hladilnike, električne peči in druge hišne potrebščine

JOŽE VORŠIČ

19 BELGIUH ST., AUBURN

Tel.: 649-8523

Posebne ugodnosti pred božičnimi prazniki.
Plačila v gotovini ali na obroke po izredno konkurenčnih cenah.

VICTORIA PHOTO STUDIO

144a Henley Beach Rd., Adelaide

Jos. Breglec

Vse vrste moderne fotografije: poroke, gostovanja, portreti, otroci. Tudi v barvah.

Ugodne cene in hitro delo

TEL: 576-560

HIŠNIM POSESTNIKOM IN STAVBENIKOM

ZA VESTNO IN HITRO BARVANJE HIŠ IN STANOVANJ

SE OBRANITE NA SLOVENSKO PODJETJE

KOBAL BROTHERS

PAINTERS & DECORATORS

9 Simmons St., Enmore (Sydney) NSW

PETNAJSTLETNA PRAKSA VAM JAMČI ZA DOBRO OPRAVLJENO DELO KOT
STE GA BILI VAJENI DOMA. CENE ZA VSA DELA PO DOGOVORU. PIŠITE NA GORNJI
NASLOV ALI TELEFONIRAJTE:

51-8124 (od 7. — 8. zjutraj in po 5. popoldne)

71-9054 (od 5. do 8. zvečer)

ČE HOČETE MOJSTRSKO DELO, SE OBRNITE NA MOJSTRE! NOBENO DELO NAM
NI PREMAJHNO, NOBENO PREVELIKO. NAŠE GESLO: POŠTENO DELO ZA POSTEN
DENAR!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, moto cikle, mopede, radijske in televizijske
aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJSE IN NAJSOLIDNEJSE SLOVENSKE TVRDKE

Dr. J. KOCE

G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

BOŽIČ JE PRED VRATI! Pohitite z naročili! **V CENAH PAKETOV SO VKLJUČENI TUDI PREVOZ, CARINA IN TAKSA, KAR JE VSE V TESTU VNAPREJ PLAČANO,** tako da bodo Vaši doma dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristroneje in topleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa, ne pa denarja. To letos tembolj velja, ker je znano, da radi suše itd. vlada doma pomanjkanje hrane.

Svojim naročnikom paketov dajem brezplačno informacije glede vpoklica v Avstralijo deklet (zaročenk), sorodnikov in prijateljev.

Ob enem z naročilom mi pošljite Money order. Gotov denar mi tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter).

Paket št. 1:

1 kg kave Minas Prima	
2 kg sladkorja v kockah	
½ kg čaja Ceylon	
200 gr. toalet. mila Palmolive	
4.45 kg	£3.8.0

Paket št. 2:

1 kg kave Minas Prima	
2 kg sladkorja v kockah	
3 kg riža Zlato Zrno	
3 kg makaronov/spagetov, finih	
9 kg	£4.6.0

Paket št. 3:

1 kg kave Minas Prima	
5 kg sladkorja kristal	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
2 kg riža Zlato Zrno	
½ kg popra v zrnju	
½ kg čaja Ceylon	
13½ kg	£6.0.0

Paket št. 4:

2 kg kave Minas Prima	
3 kg sladkorja kristal	
5 kg svinjske masti	
7 kg riža Carolina Ardizzone	
1 kg rozin (grških sultan)	
18 kg	£3.8.0

Paket št. 5:

1 kg kave Minas Prima	
3 kg sladkorja kristal	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
2 kg svinjske masti	
5 kg riža Zlato Zrno	
1 kg olivnega olja	
½ kg finih bonbonov	
150 gr. popra v zrnju	
200 gr. čaja Ceylon	
18 kg	£3.0.0

Paket št. 6:

1 kg kave Santos Prima	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
5 kg sladkorja kristal	

5 kg riža Zlato Zrno	
5 kg bele moke OO, najfinejše	
1 kg olivnega olja	
1 kg medu	
2 kg svinjske masti	
½ kg rozin (grških sultan)	
100 gr. čaja Ceylon	
100 gr. cimeta	
2 stroka vanilije	
26 kg	£9.0.0

Paket št. 7:

1 kg kave Minas Prima	
5 kg sladkorja kristal	
10 kg bele moke OO, najfinejše	
1 kg rozin (grških sultan)	
10 kg riža Carolina Ardizzone	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
1 kg olivnega olja	
1 kg mila za pranje	
½ kg toalet. mila Palmolive	
½ kg popra v zrnju	
½ kg čaja Ceylon	
35 kg	£10.10.0

Paket št. 8:

2 kg kave Santos Prima
 10 kg sladkorja kristal
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 1 kg rozin (grških sultan)
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 5 kg riža Zlato Zrno
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg sira Parmezen, starega
 2 kg olivnega olja
 100 gr. popra v zrnju
 100 gr. cimeta
 100 gr. čaja Ceylon
 200 gr. toalet. mila Palmolive

32 kg £12.18.0

Paket št. 9:

50kg bele moke 00 (v dvojni vreči)
 10 kg sladkorja kristal
 17 kg svinjske masti (kanta)
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 1 kg rozin (grških sultan)
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg suhih smokey
 200 gr. popra v zrnju
 200 gr. čaja Ceylon
 100 gr. cimeta

92½ kg £20.10.0

Paket št. 10:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 7 kg sladkorja kristal
 5 kg riža Zlato Zrno
 2 kg spagetov/makaronov, finih
 2 kg kave Santos Prima
 2 kg holandskega sira (cel hlebec)
 1 kg olivnega olja
 1 kg rozin (grških sultan)
 2 kg mila za pranje
 1 kg toalet. mila Palmolive
 1 kg čaja Ceylon
 1 kg popra v zrnju

33 kg £12.14.0

Paket št. 11:

50 kg bele moke 00 (dvojna vreča)
 17 kg svinjske masti (kanta)

67 kg £11.9.0

Paket št. 12:

100 kg (dve dvojn. vreči) bele
 moke 00 £9.12.0

Paket št. 13:

17 kg svinjske
 masti (kanta) £6.10.0

Paket št. 14:

50 kg (dvojna vreča) bele
 moke 00 £4.18.0

Paket št. 15:

4 kg svežih pomoranč (ali limon)
 £2.19.0

Paket št. 16:

9 kg svežih pomoranč (ali limon)
 £5.8.0

Paket št. 17:

3 kg kave Santos Prima
 3 kg riža Zlato Zrno
 3 kg sladkorja kristal
 3 kg spagetov Fedelini
 3 kg bele moke 00, najfinejše
 3 kg svinjske masti
 18 kg £9.5.0

Paket št. 18:

50 kg (dv. vreča) bele moke 00
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Carolina Ardizzone
 10 kg sladkorja kristal
 68 kg £12.15.0

Paket št. 19:

5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 1.20 kg finih keksov
 1 kg finih bonbonov
 17.20 kg £5.18.0

Paket št. 20:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 10 kg sladkorja kristal
 10 kg riža Zlato Zrno
 1 kg rozin (grških sultan)
 2 kg olivnega olja
 1 kg finih bonbonov
 600 gr. finih keksov
 34.10 kg £8.10.0

Paket št. 21:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 10 kg svinjske masti
 10 kg riža Zlato Zrno
 10 kg sladkorja kristal
 40 kg £10.16.0

Paket št. 22:

5 kg bele moke 00, najfinejše
 2 kg makaronov/spagetov, finih
 1 kg olivnega olja
 1 kg holandskega sira
 3 kg riža Zlato Zrno
 1 kg finih bonbonov
 1.20 kg finih keksov
 1 kg mila za pranje
 1.20 kg marmelade, fine
 1 kg rozin (grških sultan)
 17.40 kg £7.10.0

Paket št. 23:

5 kg polenovke (orig. norveške)
 2 kg olivnega olja
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 12 kg £6.18.0

Paket št. 24:

50 kg (dvojna vreča) bele moke 00
 10 kg sladkorja kristal
 1 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg makaronov/spagetov, finih
 5 kg olivnega olja
 1 kg rozin (grških sultan)
 1 kg finih bonbonov
 200 gr. čaja Ceylon
 77.70 kg £14.10.0

Paket št. 25:

4 kg olivnega olja £2.17.0

Paket št. 26:

5 kg kave Santos Prima
 3 kg sladkorja kristal
 3 kg sladkorja v kockah
 5 kg riža Splendor
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg popra v zrnju
 1 kg indij. čaja
 18 kg £10.18.0

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET,
 ST. ALBANS, VICTORIA
 TEL. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET,
 WOOLLAHRA, SYDNEY, N.S.W.
 TEL.: FB 4806